

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการศึกษาวិชา
นิเทศศาสตร์ ครอบคลุมสารระดังนี้ วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย การเก็บรวบรวม
และการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะตามลำดับ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการ เลือก เข้าศึกษา ในสาขาวิชา
นิเทศศาสตร์
2. ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการ เรียนการสอน ในสาขาวิชา
นิเทศศาสตร์
3. ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการประกอบอาชีพ ในสาขาวิชา
นิเทศศาสตร์
4. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาสาขาวิชานิตเทศศาสตร์ ที่มีต่อการ
เลือกเข้าศึกษา การเรียนการสอน และการประกอบอาชีพ จำแนกตามสถาบันการศึกษา
วุฒิการศึกษาที่สมัคร จำนวนครั้งที่สอบคัดเลือก และคะแนนเฉลี่ยสะสม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษา ระดับ
ปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาในภาคการศึกษาค้น ปีการศึกษา 2532 ในสถาบันอุดมศึกษาของ
รัฐและเอกชน สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ที่เปิดสอนสาขาวิชานิตเทศศาสตร์ในหลาย ๆ แขนงวิชา
และมีความสมบูรณ์ของศาสตร์ทำให้มีการพัฒนาได้ไม่ถึงระดับคณะวิชา ในระดับปริญญาตรี รวม
3 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ใน
การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เครสซีและมอร์แกน แล้วจึงใช้วิธี
การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

มีจำนวนทั้งสิ้น 442 คน ดังรายละเอียดปรากฏในตารางที่ 1 ของบทที่ 3

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามชนิดเลือกตอบและแบบประเมินค่า
แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
ลักษณะคำถาม เป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการศึกษาศาสตร์
วิทยาศาสตร โดยแยกคำถามเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการเลือกเข้าศึกษา ด้านการเรียน
การสอน และด้านการประกอบอาชีพ ลักษณะคำถาม เป็นแบบประเมินค่า

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยขอหนังสือ
จากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 3 แห่งคือ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เพื่อขออนุญาตและขอความ
ร่วมมือในการแจกแบบสอบถาม แบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด 442 ฉบับ ได้รับคืนมา 410 ฉบับ
คิดเป็นร้อยละ 92.76 ของจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด ดังรายละเอียดปรากฏใน
ตารางที่ 2 ของบทที่ 3

4. การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคำตอบตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว
ข้างต้น สำหรับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ด้วยวิธีหาค่าร้อยละ (Percentage) ส่วนข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นด้านการเลือกเข้าศึกษา ด้านการเรียนการสอน และด้านการประกอบอาชีพ นั้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยการประเมินความคิดเห็นเป็นค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสำหรับการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรคือ สถาบันการศึกษา ภูมิภาคการศึกษาที่สมัคร จำนวนครั้งที่สอบคัดเลือก และคะแนนเฉลี่ยสะสม ใช้วิธีวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบรายคู่ในข้อที่มีความแตกต่างกัน โดยวิธีทดสอบของ เชฟเฟ่ (Scheffe's Multiple Comparison on Treatment Means)

สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัย จะได้แยกกล่าวสรุปเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 วิเคราะห์สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิทยาศาสตร์การเลือกเข้าศึกษา ด้านการเรียนการสอน และด้านการประกอบอาชีพ

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิทยาศาสตร์ ด้านการเลือกเข้าศึกษา ด้านการเรียนการสอน และด้านการประกอบอาชีพ จำแนกตามตัวแปรคือ สถาบันการศึกษา วุฒิการศึกษาที่สมัคร จำนวนครั้งที่สอบคัดเลือก และคะแนนเฉลี่ยสะสม ดังรายละเอียดซึ่งจะนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม สรุปได้ดังนี้

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 410 คน ที่เป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 เป็นนิสิตนักศึกษาหญิงมากกว่านิสิตนักศึกษาชาย แยกเป็นนิสิตนักศึกษาหญิงคิดเป็นร้อยละ 71.50 นิสิตนักศึกษาชาย คิดเป็นร้อยละ 28.50 นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่มีอายุ 21 ปี คิดเป็นร้อยละ 39.00 และโดยเฉลี่ยแล้วกำลังศึกษาในสาขาวิชาการโฆษณามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.70 รองลงมา กำลังศึกษาในสาขาวิชาการประชาสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 26.30

นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างคิดเป็นร้อยละ 88.30 ใช้วุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย ในการสมัครสอบ และสอบคัดเลือก เข้าศึกษาเพียงครั้งเดียวมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 73.90 ส่วนผลการเรียนของนิสิตนักศึกษาในสาขาวิชาที่ศึกษานั้น พบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.50 - 2.99 คิดเป็นร้อยละ 38.50 รองลงมา มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00 - 2.49 คิดเป็นร้อยละ 30.50 ส่วนนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.50 ขึ้นไปนั้นมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 3.40

สำหรับอาชีพของบิดา พบว่า บิดาของนิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจ ส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 48.00 รองลงมาประกอบอาชีพรับราชการคิดเป็นร้อยละ 21.70 ส่วนบิดาของนิสิตนักศึกษาที่ไม่มีอาชีพประจำหรือทำงานบ้านนั้น มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.70 สำหรับอาชีพของมารดาของนิสิตนักศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่มารดาของนิสิตนักศึกษาไม่ประกอบอาชีพประจำ หรือทำงานบ้านคิดเป็นร้อยละ 39.80 รองลงมาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 32.90 และประกอบอาชีพรับราชการคิดเป็นร้อยละ 13.40 ส่วนประกอบอาชีพอื่น ๆ นั้นมีจำนวนน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาเศรษฐศาสตร์ สรุปได้

ดังนี้

2.1 ด้านการเลือกเข้าศึกษา

2.1.1 นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคคลที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ตนเอง ($\bar{X} = 4.79$) รองลงมาคือผู้มีอิทธิพลอยู่ในระดับปานกลาง คือ สื่อมวลชน ($\bar{X} = 2.94$) และเพื่อน ($\bar{X} = 2.71$) และมีอิทธิพลอยู่ในระดับน้อย คือ บิดา มารดา ($\bar{X} = 2.28$) พี่น้องหรือญาติสนิท ($\bar{X} = 2.10$) และครูอาจารย์ ($\bar{X} = 2.09$)

2.1.2 นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุผลในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด คือ เลือกศึกษาเพราะชอบวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอน ($\bar{X} = 4.05$) และอยู่ในระดับน้อยที่สุด คือ เลือกศึกษาเพราะบิดามารดาหรือญาติพี่น้องประกอบอาชีพนี้ ($\bar{X} = 1.39$)

2.1.3 นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาชีพที่มีส่วนในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุดเรียงตามลำดับ คือ เป็นอาชีพที่เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นและความสามารถในการทำงานอย่างเต็มที่ ($\bar{X} = 4.29$) เป็นอาชีพที่มีความอิสระ ($\bar{X} = 4.21$) และเป็นอาชีพที่เข้าสังคมได้ง่ายและมีโอกาสติดต่อสมาคมกับผู้อื่นอย่างกว้างขวาง ($\bar{X} = 4.02$) สำหรับรายชื่อที่เหลือนั้น นิสิตนักศึกษาเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง

2.2 ด้านการเรียนการสอน

2.2.1 นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุดเรียงตามลำดับ คือ เนื้อหารายวิชาที่เรียนสามารถนำไปปฏิบัติจริงได้ ($\bar{X} = 3.82$) เนื้อหารายวิชาที่กำหนดในหลักสูตรเป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X} = 3.77$) นิสิตนักศึกษาทราบและเข้าใจขอบเขตและความสำคัญของการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาเศรษฐศาสตร์และเนื้อหารายวิชาที่กำหนดในหลักสูตรสามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาค้นคว้าได้ ($\bar{X} = 3.57$) สำหรับรายชื่อที่เหลือนั้น นิสิตนักศึกษาเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง

2.2.2 นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนด้านผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ เรียงตามลำดับ คือ อาจารย์ผู้สอนชี้แจงวัตถุประสงค์ของการ

การเรียนการสอนให้ทราบอย่างชัดเจน ($\bar{X} = 3.76$) รองลงมาคือ อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่สอนโดยการวิเคราะห์และนำประสบการณ์มาประยุกต์ประกอบการสอน ($\bar{X} = 3.73$) และรายข้ออื่น ๆ ก็อยู่ในระดับมากเช่นกัน

2.2.3 นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนด้านผู้เรียนอยู่ในระดับมากที่สุด คือ การเรียนการสอนสาขาวิชานิติศาสตร์ควรเน้นด้านปฏิบัติ ($\bar{X} = 4.56$) รองลงมาอยู่ในระดับปานกลาง คือ หนังสือในห้องสมุดส่วนใหญ่มีเนื้อหาสอดคล้องและตรงกับวิชาเรียน ($\bar{X} = 3.19$) และเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย คือ อุปกรณ์การเรียนการสอนมีจำนวนพอกับผู้เรียน ($\bar{X} = 2.44$)

2.2.4 นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนการสอนส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ยกเว้นเรื่องของมีการให้คะแนนเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{X} = 3.12$) เพียงข้อเดียวเท่านั้นที่นิสิตนักศึกษาเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง

2.3 ด้านการประกอบอาชีพ

2.3.1 นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้ในการประกอบอาชีพอยู่ในระดับมาก คือ จากการศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ ท่านรู้สึกรักในงานสาขาวิชาชีพนี้ของท่านมาก ($\bar{X} = 3.92$) และเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย คือ จากการศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ถ้าเป็นไปได้หรือมีโอกาสท่านต้องการเปลี่ยนไปเรียนสาขาวิชาชีพอื่น ($\bar{X} = 2.19$) ส่วนรายข้ออื่น ๆ นั้น นิสิตนักศึกษาเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง

2.3.2 นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับความปรารถนาเมื่อสำเร็จการศึกษาอยู่ในระดับมากเรียงตามลำดับ คือ ประกอบอาชีพในหน่วยงานเอกชนที่ใช้ความรู้ทางสาขาวิชานิติศาสตร์ ($\bar{X} = 3.86$) ทำงานด้านโทรทัศน์ เช่น นักจัดรายการ ผู้เขียนบท ผู้กำกับรายการ ฯลฯ ($\bar{X} = 3.59$) และประกอบธุรกิจส่วนตัวที่ใช้ความรู้ทางสาขาวิชานิติศาสตร์ ($\bar{X} = 3.54$) รองลงมาเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง และเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย คือ ทำงานรับราชการเป็นครูอาจารย์โดยใช้ความรู้ทางสาขาวิชานิติศาสตร์ ($\bar{X} = 2.07$)

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการศึกษานิติศาสตร์ จำแนกตามตัวแปร คือ สถาบันการศึกษา วุฒิการศึกษาที่สมัคร จำนวนครั้งที่สอบคัดเลือก และคะแนนเฉลี่ยสะสม

ก. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาเศรษฐศาสตร์
จำแนกตามสถาบันการศึกษา

1. บุคคลที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจ เลือก เข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา พบว่า

1.1 นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วย ใน เรื่องอิทธิพลของบิดามารดา
มากกว่านิสิตศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

1.2 นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วย ใน เรื่องอิทธิพลของสื่อมวลชน
มากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เหตุผล ในการตัดสินใจ เลือก เข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา พบว่า

2.1 นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
เห็นด้วย ใน เรื่องเลือกศึกษาตามลำดับคะแนนสอบ โดยศึกษา เกณฑ์คะแนนสอบ ในปีที่ผ่านมา
มากกว่านิสิตศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.2 นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็น
ด้วย ใน เรื่องเลือกศึกษาเพราะลักษณะการเรียนและเนื้อหาให้ความรู้ในหลาย ๆ ด้านมากกว่า
นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.3 นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วย ใน เรื่องเลือกศึกษาเพราะตั้งใจ
จะประกอบอาชีพ ในสาขานี้มากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.001

2.4 นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพและนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เห็น
ด้วย ใน เรื่องเลือกศึกษา เพราะเห็นความสำเร็จของบุคคลที่ประกอบอาชีพ ในสาขานี้ มากกว่า
นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.5 นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เห็นด้วย ใน เรื่องเลือกศึกษาเพราะชอบ
วิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ทักษะคิดวิเคราะห์ที่มีส่วน ในการตัดสินใจ เลือก เข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา พบว่า

3.1 นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ และนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
เห็นด้วย ใน เรื่องเป็นอาชีพที่มีความอิสระในการทำงานและอาชีพที่เปิดโอกาส ให้แสดงความคิดเห็น

ความสามารถในการทำงานอย่างเต็มที่มากกว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

3.2 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่อง เป็นงานอาชีพที่มั่นคงมากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่อง เป็นอาชีพที่เข้าสังคมได้ง่ายและมีโอกาสติดต่อสมาคมกับผู้อื่นอย่างกว้างขวางมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.4 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่อง เป็นอาชีพที่สามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองและวงศ์ตระกูลมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร ดังนี้ คือ

4.1 นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่องทราบและเข้าใจวัตถุประสงค์ของหลักสูตรอย่างชัดเจนมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4.2 นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่อง เนื้อหารายวิชาที่กำหนดในหลักสูตรเปิดโอกาสให้ เลือกวิชาเรียนได้อย่างกว้างขวางมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เห็นด้วยใน เรื่องดังกล่าวมากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4.3 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เห็นด้วยใน เรื่อง เนื้อหารายวิชาที่กำหนดในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อได้ และคำราและเอกสารประกอบการเรียนการสอนมี เนื้อหาสาระทันต่อเหตุการณ์มากกว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4.4 นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่อง เนื้อหารายวิชาที่เรียนสามารถนำไปปฏิบัติจริงได้มากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4.5 นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และนักศึกษามหาวิทยาลัย
กรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่องทราบและ เข้าใจขอบ เขตและความสำคัญของการศึกษาสาขาวิชา
นิเทศศาสตร์มากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.6 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพและนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
เห็นด้วยใน เรื่อง เนื้อหารายวิชาที่กำหนดในหลักสูตร เป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้ในชีวิต
ประจำวันได้มากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. นิสิตนักศึกษามีความคิด เห็น เกี่ยวกับกิจกรรมการ เรียนการสอนด้านผู้สอน
ดังนี้ คือ

5.1 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพและนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
เห็นด้วยใน เรื่องอาจารย์ผู้สอนชี้แจงวัตถุประสงค์ของการ เรียนการสอนแต่ละรายวิชาให้
ทราบอย่างชัดเจน อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ และอาจารย์
ผู้สอนส่วนใหญ่เตรียมการสอนอย่างดีมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .001

5.2 นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ
เห็นด้วยใน เรื่องอาจารย์ผู้สอนแนะนำคำราหรือ เอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาเรียน
ให้ทราบเพิ่มเติม อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่สอนโดยการวิเคราะห์และนำไปประกอบการ
ประยุกต์ประกอบการสอน และอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่สอน เนื้อหาครบตามที่กำหนดมากกว่า
นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

6. นิสิตนักศึกษามีความคิด เห็น เกี่ยวกับกิจกรรมการ เรียนการสอนด้านผู้เรียน
ดังนี้ คือ

6.1 นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เห็นด้วยใน เรื่อง ผู้เรียนมีโอกาส
แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับอาจารย์ผู้สอนอย่างเพียงพอ และหนังสือในท้องสมุด
ส่วนใหญ่มี เนื้อหาสอดคล้องและตรงกับวิชา เรียนมากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพและ
นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

6.2 นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เห็นด้วยใน เรื่องระยะเวลาในการ
ฝึกงานอาชีพมากเพียงพอมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และนักศึกษามหาวิทยาลัย

กรุง เทพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

6.3 นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุง เทพ เห็นด้วยใน เรื่องห้องสมุดมีหนังสือและตำรา เรียน เพียงพอในการค้นคว้ามากกว่านิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

6.4 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุง เทพ เห็นด้วยใน เรื่องอุปกรณ์การเรียน การสอนมีจำนวน เพียงพอกับผู้ เรียน และ เครื่องมือในการฝึกภาคปฏิบัติมีจำนวนพอกับผู้ เรียน มากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .001

7. นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็น เกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนการสอน ดังนี้ คือ

7.1 นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เห็นด้วยใน เรื่องมีการทำรายงาน ค้นคว้ามากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุง เทพอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .001

7.2 นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุง เทพ เห็นด้วยใน เรื่อง ข้อสอบส่วนใหญ่เน้นความ เข้าใจและการนำไปประยุกต์ใช้มากกว่านิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7.3 นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เห็นด้วยใน เรื่อง มีการให้คะแนนการ เข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอมากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยกรุง เทพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

7.4 นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เห็นด้วยใน เรื่อง ข้อสอบสอดคล้อง หรือตรงกับ เนื้อหาสาระที่สอนมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

8. นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็น เกี่ยวกับความรู้ในการประกอบอาชีพ ดังนี้ คือ

8.1 นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เห็นด้วยใน เรื่องจากการที่ได้ศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ ถ้าเป็นไปได้หรือมีโอกาสท่านต้องการ เปลี่ยนไปเรียนสาขาวิชาชีพอื่นมากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยกรุง เทพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

8.2 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่อง จากการที่ได้ศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ท่านรู้สึกในงานสาขาวิชาชีพนี้ของท่านมาก มากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

8.3 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพและนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เห็นด้วยใน เรื่องสถาบันจัดเตรียมข้อมูลทางด้านการประกอบอาชีพในสาขาต่าง ๆ ให้ท่านได้ศึกษาอย่างเพียงพอมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

8.4 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่องท่านคิดว่าท่านมีความรู้ในวิชาชีพทั้งทฤษฎีและปฏิบัติมากพอที่จะนำไปประกอบอาชีพได้มากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9. นิสิตนักศึกษามีความปรารถนาเมื่อสำเร็จการศึกษา ดังนี้ คือ

9.1 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่องทำงานด้านวิทยุกระจายเสียง เช่น นักจัดรายการ ผู้เขียนบท ผู้กำกับรายการ ฯลฯ มากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

9.2 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่องทำงานด้านโทรทัศน์ เช่น นักจัดรายการ ผู้เขียนบท ผู้กำกับรายการ ฯลฯ มากกว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

9.3 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่องทำงานด้านประชาสัมพันธ์ มากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

9.4 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วย ใน เรื่องทำงานด้านสิ่งพิมพ์ เช่น นักหนังสือพิมพ์ นักข่าว คอลัมนิสต์ ฯลฯ และทำงานด้านภาพยนตร์และภาพนิ่ง เช่น ผู้กำกับการแสดง ผู้เขียนบท ช่างภาพ ฯลฯ มากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการศึกษาวิชานิเทศศาสตร์
จำแนกตามวุฒิการศึกษาที่สมัคร

1. บุคคลที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา พบว่า

1.1 นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย เห็นด้วยในเรื่องอิทธิพลของเพื่อนมากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาสอบเทียบความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ เห็นด้วยในเรื่องอิทธิพลของสื่อมวลชนมากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย และวุฒิการศึกษาสอบเทียบความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เหตุผลในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา พบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาที่สมัครต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกข้อ

3. ทศนคติต่อวิชาชีพที่มีส่วนในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา พบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาที่สมัครต่างกันมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกข้อ

4. ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตร พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ เห็นด้วยในเรื่องคำராและเอกสารประกอบการเรียนการสอนมีเนื้อหาสาระทันต่อเหตุการณ์มากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาสอบเทียบความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนด้านผู้สอน พบว่า นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกข้อ

6. ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนด้านผู้เรียน พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ เห็นด้วยในเรื่องห้องสมุดมีหนังสือและคำராเรียนเพียงพอในการค้นคว้ามากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาสอบเทียบความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับประเมินผลการเรียนการสอน พบว่า

นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาที่สมัครต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกข้อ

8. นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็น เกี่ยวกับความรู้ในกาประกอบอาชีพ ดังนี้ คือ

8.1 นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ และวุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย เห็นด้วยใน เรื่องจากการที่ได้ศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ ผู้เรียนรู้สึกรักในงานวิชาชีพนี้มาก มากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาสอบ เทียบความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

8.2 นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาสอบ เทียบความรู้ เห็นด้วยใน เรื่องจากการที่ได้ศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ ถ้า เป็นไปได้หรือมีโอกาสผู้เรียนต้องการ เปลี่ยนไปเรียนสาขาวิชาชีพอื่นมากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

8.3 นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย เห็นด้วยใน เรื่อง ท่านคิดว่าท่านมีความรู้ในวิชาชีพทั้งทฤษฎีและปฏิบัติมากพอที่จะนำไปประกอบอาชีพได้มากกว่า นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาสอบ เทียบความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9. นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็น เกี่ยวกับความปรารถนา เมื่อสำเร็จการศึกษา ดังนี้ คือ

9.1 นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ เห็นด้วยใน เรื่องทำงานด้านวิทยุกระจายเสียง เช่น นักจัดรายการ ผู้เขียนบท ผู้กำกับรายการ ฯลฯ และทำงานด้านภาพยนตร์และภาพนิ่ง เช่น ผู้กำกับการแสดง ผู้เขียนบท ช่างภาพ ฯลฯ มากกว่า นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย และวุฒิการศึกษาสอบ เทียบความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

9.2 นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาชีพ เห็นด้วยใน เรื่องทำงานด้านการโฆษณา มากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9.3 นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย เห็นด้วยใน เรื่องทำงานด้านสิ่งพิมพ์ เช่น นักหนังสือพิมพ์ นักข่าว คอลัมนิสต์ ฯลฯ มากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาสอบ เทียบความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9.4 นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาชีพ เห็นด้วยในเรื่องทำงานด้านโทรทัศน์ เช่น นักจัดรายการ ผู้เขียนบท ผู้กำกับรายการ ฯลฯ มากกว่า นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาสอบเทียบความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ค. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการศึกษาวิชานิเทศศาสตร์ จำแนกตามจำนวนครั้งที่สอบคัดเลือก

1. บุคคลที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา พบว่า

1.1 นิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่สอบคัดเลือกต่างกันมีความคิดเห็นในเรื่องอิทธิพลของบิดามารดาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า ไม่มีคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

1.2 นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาสองครั้ง เห็นด้วยในเรื่องอิทธิพลของสื่อมวลชนมากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาเพียงครั้งเดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เหตุผลในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา พบว่า

2.1 นิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่สอบคัดเลือกต่างกันมีความคิดเห็นในเรื่องเลือกศึกษาเพราะชอบวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอน และเลือกศึกษาเพราะวิชาต่าง ๆ ที่เรียนเหมาะสมกับสติปัญญาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า ไม่มีคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาสองครั้ง เห็นด้วยในเรื่องเลือกศึกษาเพราะลักษณะการเรียนและเนื้อหาให้ความรู้ในหลาย ๆ ด้าน มากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาสามครั้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ทัศนคติต่อวิชาชีพที่มีส่วนในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา พบว่า นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาสองครั้ง เห็นด้วยในเรื่องเป็นอาชีพที่มั่นคง มากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาเพียงครั้งเดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตร พบว่า นิสิตนักศึกษาที่

สอบคัดเลือก เข้าศึกษาสองครั้ง เห็นด้วยใน เรื่อง เนื้อหารายวิชาที่กำหนดในหลักสูตรสามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อได้ และ เนื้อหารายวิชาที่กำหนดในหลักสูตร เป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้า ศึกษาเพียงครั้งเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษา เกี่ยวกับกิจกรรมการ เรียนการสอนด้านผู้สอนพบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกข้อ

6. ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษา เกี่ยวกับกิจกรรมการ เรียนการสอนด้านผู้เรียนพบว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาเพียงครั้งเดียว เห็นด้วยใน เรื่องมีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับอาจารย์ผู้สอนอย่าง เพียงพอมากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาสามครั้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษา เกี่ยวกับการประเมินผลการ เรียนการสอนพบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกข้อ

8. นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็น เกี่ยวกับความรู้ในการประกอบอาชีพ ดังนี้ คือ

8.1 นิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่สอบคัดเลือกต่างกันมีความคิดเห็นในเรื่องจากการที่ได้ศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ ถ้าเป็นไปได้หรือมีโอกาสผู้เรียนต้องการ เปลี่ยนไปเรียนสาขาวิชาอื่น แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 และ เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่า ไม่มีคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

8.2 นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาสองครั้ง เห็นด้วยใน เรื่องจากการที่ท่านได้ศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ท่านรู้สึกรักในงานสาขาวิชาชีพนี้ของท่านมาก มากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาเพียงครั้งเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9. นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็น เกี่ยวกับความปรารถนา เมื่อสำเร็จการศึกษา ดังนี้ คือ

9.1 นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาสองครั้ง เห็นด้วย ใน เรื่องทำงานด้านประชาสัมพันธ์มากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษา เพียงครั้งเดียวอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .001

9.2 นิสิตนักศึกษาที่สอบคัด เลือก เข้าศึกษาสองครั้ง เห็นด้วยใน เรื่อง ทางการเมืองด้านวิทยุกระจายเสียง เช่น นักจัดรายการ ผู้เขียนบท ผู้กำกับรายการ ฯลฯ มากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัด เลือก เข้าศึกษาเพียงครั้ง เดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

ง. การ เปรียบ เทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการศึกษาวិชา นิเทศศาสตร์ จำแนกตามคะแนน เฉลี่ยสะสม

1. บุคคลที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจ เลือก เข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา พบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนน เฉลี่ยสะสมต่างกันมีความคิด เห็นใน เรื่องอิทธิพลของบิดามารดา แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ เมื่อทดสอบความแตกต่าง เป็นรายคู่ พบว่า ไม่มีจุดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เหตุผลในการตัดสินใจ เลือก เข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา พบว่า นิสิตนักศึกษา ที่มีคะแนน เฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 และนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนน เฉลี่ยสะสม 2.50-2.99 เห็นด้วยใน เรื่อง เลือกศึกษาดมลำดับคะแนนสอบ โดยศึกษา เกณฑ์คะแนนสอบคัด เลือกในปี ที่ผ่านมา มากกว่านิสิตนักศึกษาที่มีคะแนน เฉลี่ยสะสม 1.50-1.99 และนิสิตนักศึกษาที่มี คะแนน เฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 เห็นด้วยใน เรื่อง เลือกศึกษาดมลำดับคะแนนสอบโดยศึกษา เกณฑ์คะแนนสอบคัด เลือกในปีที่ผ่านมามากกว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนน เฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

3. ทศนคติต่อวิชาชีพที่มีส่วน ในการตัดสินใจ เลือก เข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา พบว่านิสิตนักศึกษาที่มีคะแนน เฉลี่ยสะสม 1.50-1.99 เห็นด้วยใน เรื่อง เป็นอาชีพที่สามารถ สร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองและวงศ์ตระกูลมากกว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนน เฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 และนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนน เฉลี่ยสะสม 2.50-2.99 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

4. ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษา เกี่ยวกับหลักสูตร พบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนน เฉลี่ยสะสมต่างกัน มีความคิด เห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกข้อ

5. นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนด้านผู้สอน ดังนี้
คือ

5.1 นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 -3.49 เห็นด้วยในเรื่อง
อาจารย์ผู้สอนแนะนำตำราหรือเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาเรียนให้ทราบเพิ่มเติมมากกว่า
นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.50-2.99 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.2 นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกันมีความคิดเห็นในเรื่องอาจารย์
ผู้สอนส่วนใหญ่สอนโดยการวิเคราะห์และนำประสบการณ์มาประยุกต์ประกอบการเรียนการสอน
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นคู่ พบว่า ไม่มี
คู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6. นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนด้านผู้เรียน ดังนี้
คือ

6.1 นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 เห็นด้วยในเรื่อง ท่าน
คิดว่าระยะเวลาในการฝึกงานอาชีพมากเพียงพอ มากกว่านิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม
2.00-2.49 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

6.2 นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 เห็นด้วยในเรื่องท่านมี
โอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับอาจารย์ผู้สอนอย่างเพียงพอ มากกว่านิสิตนักศึกษา
ที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนการสอน ดังนี้ คือ

7.1 นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 เห็นด้วยในเรื่องมี
การทำรายงานค้นคว้ามากกว่านิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.50-2.99 และนิสิตนักศึกษา
ที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 และมากกว่านิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 1.50-1.99
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

7.2 นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 เห็นด้วยในเรื่องการ
ประเมินผลจากคะแนนเก็บจากผลงานและการสอบตลอดทั้งภาคมากกว่านิสิตนักศึกษาที่มีคะแนน
เฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 และนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 1.50-1.99 อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .001

๘. นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้ในการประกอบอาชีพ ดังนี้ คือ

๘.1 นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 -3.49 และนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.50-2.99 เห็นด้วยในเรื่องจากการที่ได้ศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ถ้าเป็นไปได้หรือมีโอกาสผู้เรียนต้องการ เปลี่ยนไปเรียนสาขาวิชาชีพอื่นมากกว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

๘.2 นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 เห็นด้วยในเรื่องจากการที่ท่านได้ศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ท่านรู้สึกรักในงานสาขาวิชาชีพนี้ของท่านมาก มากกว่านิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

๙. นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับความปรารถนาเมื่อสำเร็จการศึกษา, ดังนี้ คือ

๙.1 นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 1.50-1.99 เห็นด้วยในเรื่องทำงานด้านสิ่งพิมพ์ เช่น นักหนังสือพิมพ์ นักข่าว คอลัมนิสต์ ฯลฯ มากกว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.50-2.99 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

๙.2 นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกันมีความคิดเห็นในเรื่องทำงานด้านภาพยนตร์และภาพนิ่ง เช่น ผู้กำกับการแสดง ผู้เขียนบท ช่างภาพ ฯลฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า ไม่มีคู่ใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษามีต่อการศึกษาวชิชา นิเทศศาสตร์ ด้านการเลือก เข้าศึกษา ด้านการเรียนการสอน และด้านการประกอบอาชีพนั้น ปรากฏข้อค้นพบที่น่าสนใจสรุปการอภิปราย ดังนี้

1. ด้านการเลือก เข้าศึกษา

1.1 บุคคลที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจ เลือกเข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา ผลจากการวิจัยพบว่า ตนเองมีอิทธิพลในการตัดสินใจ ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.79$) ซึ่งผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิราภรณ์ มานะสุนทร (2517) บำรุง สุขพรรณ (2526) สามารถชาย จอมวิญญา (2527) นุจลินทร์ ปานัญญาจณ์ (2529) จุมพล รอดคำดี (2530) และนิตยา รัตนภรณ์ (2530) ที่พบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ที่เข้าศึกษา ในสาขาต่าง ๆ นั้น

ตัดสินใจเลือกเข้ามาศึกษาด้วยตนเอง ที่เป็นดังนี้ อาจเกิดจากสิ่งจูงใจภายในตัวของบุคคล ดังที่ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2518 : 18-19) กล่าวว่า การที่บุคคลเลือกกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยเหตุผลและความพอใจที่เกิดจากตัวเองนี้ นักจิตวิทยาเชื่อว่า เหตุจูงใจภายในจะทำให้บุคคลนั้น ๆ ประสบผลสำเร็จอันเกิดจากการเรียนรู้ที่ดีที่สุด ได้มากกว่า เหตุจูงใจจากด้านการสนับสนุนของบุคคลอื่นซึ่ง เหตุจูงใจภายนอก ดังนั้น ในด้านของการเรียน ก็เช่นเดียวกัน เมื่อนิสิตนักศึกษาเลือกตัดสินใจเข้าศึกษาด้วยตนเอง ย่อมทำให้เห็นถึงสภาพความมั่นใจและแรงบันดาลใจในตนเองที่ค่อนข้างสูงของนิสิตนักศึกษาโอกาสในการประสบผลสำเร็จของการเรียนตลอดรวมถึงแนวโน้มในการประกอบอาชีพที่ย่อมมีมากที่สุดด้วย เช่นเดียวกัน

1.2 เหตุผลในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา ผลจากการวิจัยพบว่า เหตุผลที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษาในระดับมากคือ เลือกเข้าศึกษาเพราะชอบวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอน ($\bar{X} = 4.05$) อีกทั้งยังตั้งใจจะประกอบอาชีพในสาขาวิชาชีพนี้ ($\bar{X} = 3.94$) ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิระภรณ์ มานะสุนนท์ (2517) ธาดา อังสุโชติ และอภิชัย บวรภักดิ์ (2527) และ วาสนา เจริญวิเชียรฉาย (2530) ที่พบว่า เหตุผลส่วนใหญ่ที่ทำให้นิสิตนักศึกษาเลือกเข้าศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ นั้น เกิดจากรักและชอบวิชาที่เรียน เพราะเห็นว่าเป็นวิชาที่น่าสนใจ และมีประโยชน์ จึงตัดสินใจเลือกเข้าศึกษา สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะสาขาวิชา นิเทศศาสตร์มีแขนงวิชาให้นิสิตนักศึกษาได้มีโอกาสเลือกศึกษาได้หลายสาขาด้วยกัน และวิชาที่เรียนนั้นล้วนแต่เป็นวิชาที่น่าสนใจ อาทิ เช่น วิชาทางด้านกาหนังสือพิมพ์ การสื่อสารมวลชน วิทยุโทรทัศน์ การประชาสัมพันธ์ การโฆษณา การภาพยนตร์และภาพนิ่ง สื่อสารการแสดง ศิลปะการแสดง และวาทวิทยา เป็นต้น ทุกแขนงวิชามีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนนำสื่อประเภทต่าง ๆ ไปใช้ในการสื่อสาร อันเป็นหัวใจหลักของการเรียนในสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากที่สุด เหตุผลอีกข้อหนึ่งที่มีส่วนทำให้นิสิตนักศึกษาตัดสินใจเลือกเข้าศึกษา ซึ่งมีอิทธิพลสนับสนุนในระดับมากเช่นกันคือ นิสิตนักศึกษาเลือกตัดสินใจเข้าศึกษาเพราะชอบลักษณะการเรียนและเนื้อหาให้ความรู้ในหลาย ๆ ด้าน ($\bar{X} = 3.86$) จากการที่นิสิตนักศึกษาเลือกเข้าศึกษาในสาขาวิชาที่ตนสนใจ จะเป็นตัวแทนที่ดีที่สุดในด้านความสำเร็จในแขนงวิชาที่เรียน (ลัดดา สุวรรณรัตน์ 2512 : 23) ประกอบกับผู้ที่เรียนในสาขาวิชา นิเทศศาสตร์นี้จะมีโอกาสเลือกประกอบอาชีพในหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในหน่วยงานของรัฐและเอกชน หรือประกอบอาชีพอิสระโดยไม่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานใด ซึ่งผู้ที่สำเร็จการศึกษา

ในสาขาวิชาชีพนี้จะมี โอกาสดีกว่าสาขาวิชาชีพอื่น ๆ โดยสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาประกอบ อาชีพในงานที่สามารถแสดงผลงานที่ตนเองสร้างสรรค์ออกมา และสามารถเผยแพร่หรือกระจาย ผลงานไปสู่มวลชนได้อย่างกว้างขวาง เป็นการ เสริมสร้างความน่าศรัทธาและเป็นที่ เชื่อถือแก่ บุคคลทั่วไป และยังสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองในสังคมได้ดียิ่งด้วย อีกทั้งผลตอบแทนที่ได้นั้นก็จัดว่าอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง ซึ่งเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจให้ประกอบอาชีพนี้ ดัง เช่น การ เป็น ผู้ประกาศข่าว นักวิทยุโทรทัศน์ บรรณาธิการ นักเขียนบทความ นักประชาสัมพันธ์ ผู้สื่อข่าว นักโฆษณา เป็นต้น การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงผลงานที่ตนเองสร้างสรรค์ออกมาและสามารถ เผยแพร่กระจายผลงานไปสู่มวลชนนั้น เป็นสิ่งหนึ่งที่ผู้เรียนส่วนใหญ่มุ่งปรารถนาในการประกอบ วิชาชีพนี้ก็เป็นได้ ซึ่งสิ่งนี้เป็นข้อได้เปรียบที่เห็นชัดมากของสาขาวิชาชีพนี้ ดังที่ รัชชศักดิ์ วัฒนพานิช (2531 : 5) กล่าวว่า นักนิเทศศาสตร์นั้น เปรียบ เสมือนยาคำแหงกบฏประสานอยู่ ในทิววงการอาชีพ ยิ่งเมื่อธุรกิจประเภทนี้จะเจริญขึ้น ความต้องการบุคลากรด้านนี้ก็เพิ่ม มากขึ้น เป็นเงาตามตัว เช่นเดียวกัน ซึ่งเหตุผลดังกล่าวนี้อาจมีส่วนทำให้บัณฑิตนักศึกษาตัดสินใจ เลือก เข้าศึกษาในสาขาวิชา นิเทศศาสตร์

1.3 ทศนคติต่อวิชาชีพที่มีส่วนในการตัดสินใจ เลือก เข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา ผลจากการวิจัย พบว่า ทศนคติต่อวิชาชีพที่มีส่วนในการตัดสินใจอยู่ในระดับมาก คือ เห็นว่า เป็นอาชีพที่เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นและความสามารถในการทำงานอย่างเต็มที่ ($\bar{X} = 4.29$ มีความอิสระในการทำงาน ($\bar{X} = 4.21$) และ เข้าสังคมได้ง่ายและมีโอกาส ติดต่อกับสมาชิกกับผู้อื่นอย่างกว้างขวาง ($\bar{X} = 4.02$) ซึ่งผลจากการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการ วิจัยของ จุมพล รอดคำดี (2530) ลัดดา สุวรรณรัตน์ (2512) และคอบบิ้นส์ (1969) ที่พบว่า นิสิตนักศึกษาเลือกตัดสินใจเข้าศึกษาเป็นผลมาจากลักษณะของงานอาชีพ เป็นสำคัญ จากผลของการวิจัยนี้อาจเกิดจากลักษณะของวิชาชีพ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละวิชาชีพ เช่นอย่างหนึ่งของวิชาชีพนิเทศศาสตร์ ก็คือ ทำให้ผู้ที่ประกอบวิชาชีพนี้สามารถพิสูจน์ความ สามารถและศักยภาพของตน รวมทั้งได้ฝึกฝนสติปัญญา ความคิดริเริ่ม หรือแสดงผลงานที่ตนเอง สร้างสรรค์ออกมา ทั้งยังสามารถเผยแพร่หรือกระจายผลงานออกสู่มวลชนได้อย่างกว้างขวาง เช่น การมีโอกาสเป็นนักโฆษณา นักประชาสัมพันธ์ คอลัมนิสต์ ความโด่งดังเป็นคนเด่นจาก หน้าทีหลักที่จำเป็นต้องติดต่อกับคนหมู่มาก หรือต้องผลิตผลงานออกสู่มวลชนบ่อยครั้ง ทำให้เป็นที่รู้จักของบุคคลทั่วไป และถ้าผลงานนั้นมีความ เด่นและน่าสนใจก็ยิ่งทำให้มีชื่อเสียง กลายเป็นคนเด่นในสังคมไปได้เช่นกัน ดัง เช่นการเป็นผู้ประกาศข่าว บรรณาธิการ นักเขียน บทความ

นักประชาสัมพันธ์ ผู้สื่อข่าว เป็นต้น (วีระศักดิ์ สาเลยกานนท์ 2531 : 567-568) และสิ่งที่นิสิตนักศึกษาให้ความสำคัญในการเลือกเหตุผลดังกล่าวซึ่งเกิดจากลักษณะของงานอาชีพนี้ ยังสอดคล้องกับความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ซึ่งแบ่งอยู่ในแต่ละบุคคลตามทฤษฎีของมาสโลว์ (Maslow, 1954 : 80) อีกด้วย คือ มนุษย์ทุกคนต้องการที่จะได้รับการยอมรับและยกย่องในสังคมตลอดรวมถึงต้องการที่จะได้รับความสำเร็จดังที่คาดหวังไว้ ซึ่งนับว่าตรงกับ เหตุผลหนึ่ง ของนิสิตนักศึกษาที่เลือกตัดสินใจ เข้าศึกษาในสาขาวิชานิเทศศาสตร์นี้

2. ด้านการเรียนการสอน

2.1 ด้านหลักสูตร ผลจากการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก คือ เนื้อหารายวิชาที่เรียนสามารถนำไปปฏิบัติจริงได้ ($X = 3.82$) รองลงมาคือ เนื้อหารายวิชาที่กำหนดในหลักสูตร เป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X} = 3.77$) ซึ่งข้อค้นพบนี้ย่อม เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า การจัดหลักสูตรสาขาวิชานิเทศศาสตร์นอกจากจะจัดขึ้นเพื่อสนองนโยบาย ในด้านการสื่อสารเพื่อการพัฒนาประเทศแล้ว ยังมุ่งสนองความต้องการตลาดแรงงานวิชาชีพ รายวิชาที่ถูกระบุไว้ในหลักสูตร สามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันและนำไปใช้ในการประกอบอาชีพอีกด้วย และเหตุผลหนึ่งที่ได้เห็นได้ชัดเจน คือ หลักสูตรในสาขาวิชาชีพนี้นี้ จะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ (ประจวบ อินออด 2531 : 647) เนื้อหารายวิชาที่เรียนส่วนใหญ่ นอกจากจะมีการเรียนการสอนภาคทฤษฎีแล้ว ยังมีการฝึกภาคปฏิบัติในแต่ละรายวิชาอีกด้วย การฝึกภาคปฏิบัตินี้จะช่วยให้นิสิตนักศึกษาได้มีโอกาสพัฒนาตนเองออกสู่แขนงวิชาชีพที่เจาะลึกยิ่งขึ้น ดังที่ วิจิตร เกตุชา และคณะ (2516 : 16) กล่าวว่า หลักสูตรที่ดีขึ้น ต้องสอดคล้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่ปรากฏแล้ว ในหลักสูตรสาขาวิชานิเทศศาสตร์ นอกจากนี้ยังอาจกล่าวได้อีกว่า การศึกษาในสาขาวิชานิเทศศาสตร์นี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซึ่งสั่งสมประสบการณ์ในระหว่างที่กำลังศึกษา การแสวงหาและเสริมสร้างพรสวรรค์ในการเรียนของผู้เรียนนั้นสามารถกระทำได้ด้วยการสัมผัสกับการปฏิบัติ มิใช่เพียงแต่จากการศึกษาเล่าเรียนจากตำราเท่านั้น

2.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนด้านผู้สอน ผลจากการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกข้อ ข้อที่นิสิตนักศึกษาเห็นด้วยเป็นลำดับแรกคือ อาจารย์ผู้สอนที่แจ้งวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนแต่ละรายวิชาให้ทราบอย่างชัดเจน ($\bar{X} = 3.76$) รองลงมาคือ อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่สอนโดยการวิเคราะห์ และนำประสบการณ์มาประยุกต์ประกอบการสอน ($\bar{X} = 3.73$) จากข้อค้นพบนี้ย่อมแสดงให้เห็นถึงความพร้อมของอาจารย์

ผู้สอนในแต่ละรายวิชา การที่จะให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้นั้น องค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งคือ อาจารย์ผู้สอน เมื่ออาจารย์ผู้สอนเตรียมตัวมาอย่างดี ย่อมมีความมั่นใจในการสอน อันจะส่งผลถึงตัวนิสิตนักศึกษาด้วย และการที่อาจารย์ผู้สอนชี้แจงให้ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ของบทเรียน และตระหนักในคุณค่าตลอดรวมถึงประโยชน์ของสิ่งที่เรียน จะทำให้การเรียนมีความหมายแก่นิสิตนักศึกษารวมทั้งยังเป็นการส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียน เป็นการปูพื้นฐานและกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ อันจะนำไปสู่ความเข้าใจในบทเรียนและกิจกรรมการเรียน ซึ่งเป็นการสนับสนุนให้พยายามสร้างแรงจูงใจภายในแก่ผู้เรียนด้วยและด้วยเหตุผลเดียวกันนี้ กานเย และบริกส์ (Gagne และ Briggs 1970 : 303-318) ได้กล่าวไว้ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนของบทเรียนแต่ละครั้ง เช่นเดียวกันว่า ผู้สอนควรได้แจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงจุดประสงค์ของการเรียนด้วยว่า สิ่งที่เขากำลังศึกษานั้น คืออะไร และเมื่อเขารู้แล้ว เขาควรต้องทำอะไรบ้าง สำหรับเทคนิคที่อาจารย์ผู้สอนนำเอาประสบการณ์ของตนมาประยุกต์ประกอบการสอนนั้น เป็นสิ่งหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็วและจดจำง่ายขึ้น เช่นเดียวกับการที่ได้สัมผัสกับสิ่งนั้นจริง ๆ นั่นคือ การเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับของผู้เรียน (Sheffield, 1974 : xi)

2.3 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนด้านผู้เรียน ผลจากการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด คือ การเรียนการสอนสาขาวิชานิเทศศาสตร์นั้นควรเน้นด้านปฏิบัติ ($X = 4.56$) ซึ่งผลจากการวิจัยนี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ สวนิต ยมาภัย (2526 : 2) ที่กล่าวว่า ลักษณะของวิชานิเทศศาสตร์เป็นทั้งศาสตร์และศิลปะผสมผสานกัน เป็นทั้งวิชาชีพก็ นอกจากการเรียนการสอนภาคทฤษฎีแล้วยังมีการฝึกภาคปฏิบัติซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาวิชานิเทศศาสตร์อีกด้วย และในการที่นิสิตนักศึกษามีความเห็นว่าการเรียนการสอนสาขาวิชานิเทศศาสตร์ ควรเน้นด้านปฏิบัตินั้น อาจเป็นเพราะว่า จากลักษณะของการเรียนซึ่งมีลักษณะผสมผสานเป็นทั้งวิชาชีพ คือ วิชาที่นิสิตนักศึกษาเรียนประมาณร้อยละ 75 เป็นการเรียนวิชาที่ต้องมีการฝึกด้านปฏิบัติ (ปิยกุล เลาว์ฉัยศิริ 2530 : 5) การฝึกด้านปฏิบัติเป็นการสังสรรค์ทำให้เกิดในตัวของนิสิตนักศึกษา การเรียนรู้ในลักษณะต่าง ๆ เช่น การฝึกการเขียนข่าว การฝึกทำรายการ การสัมภาษณ์ ฯลฯ ในชั้นเรียนจะเป็นการเอื้อให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถของตนเอง และให้คิดเป็นทำเป็น และเมื่อพบกับสถานการณ์ในการทำงานจริง ผู้เรียนจะได้มีโอกาสพิจารณา นำความรู้ วิทยาการที่ได้รับในชั้นเรียนมาปรับปรุงผลงานของตนให้มีประโยชน์ยิ่งขึ้นอีกด้วย

2.4 ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน ผลจากการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษา เห็นด้วยกับการประเมินผลการเรียนการสอนส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก และเรื่อง que เห็นด้วย ลำดับแรกคือ ประเมินผลจากคะแนนเก็บจากงานและการสอบตลอดทั้งภาค ($\bar{X} = 3.90$) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศนีย์ เรืองธรรม (2518) ที่ว่า การวัดผลที่ทำมากที่สุดคือ การทดสอบเก็บคะแนนสอบระหว่างภาคและปลายภาค ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะลักษณะของการเรียนการสอนซึ่งมีการฝึกภาคปฏิบัติเป็นหัวใจหลักสำคัญ การประเมินผลการเรียนการสอนในสาขาวิชาที่เน้นการฝึกภาคปฏิบัตินั้น จำเป็นอย่างยิ่งต้องมีการประเมินผล ในความคืบหน้าหรือ การทำงานทำเป็นระยะ ๆ มิใช่วัดผลจากการสอบรวมยอดเพียงครั้งเดียว การประเมินผลการเรียนและเก็บคะแนนเป็นระยะ ๆ นี้จะทำให้ผู้สอนและผู้เรียนทราบพัฒนาการของผู้เรียนตลอดเวลาอันเป็นกระจุกสะท้อนให้เห็นถึงการปฏิบัติหน้าที่ของผู้สอนอีกด้วย ซึ่งตรงกับที่ ราล์ฟ ซี ค็อบส์ (Ralph C. Dobbs. 1976 : 42) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนการสอนว่า ควรมีการประเมินผลตลอดเวลาในการเรียนการสอน แล้วนำผลมาเป็นเครื่องประกอบการพิจารณาว่า ควรที่จะก้าวสู่เนื้อหาหรือบทเรียนหรือโครงการอื่น ๆ ต่อไปหรือไม่ การทดสอบเก็บคะแนนเป็นระยะ ๆ นี้มีผลดีต่อผู้เรียน คือ ทำให้ผู้เรียนมีการกระตือรือร้น และรู้สึกว่าคุณเองประสบผลสำเร็จ ในการเรียนถึงคำสนับสนุนของ ริชาร์ด เอ บูโดร์ (Richard A. Boudreau. 1977 : 216) ที่เสนอแนะว่า การสร้างความมั่นใจในการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนควรใช้วิธีการกระตุ้นด้วยการจัดให้มีการทดสอบย่อยบ่อย ๆ เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกว่า เขาประสบผลสำเร็จ ในการเรียน

3. ด้านการประกอบอาชีพ

3.1 ด้านความรู้ในการประกอบอาชีพ ผลจากการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษา เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก คือ จากการที่ได้ศึกษาในสาขาวิชาชีพที่นิสิตนักศึกษารู้สึกรักในงาน สาขาวิชาชีพนี้มาก ($\bar{X} = 3.92$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ในการเลือกเข้าศึกษาในสาขาวิชา นิเทศศาสตร์นี้ คนเองมีอิทธิพลอยู่ในระดับมากที่สุด ในการตัดสินใจ เลือกเข้าศึกษา ($\bar{X} = 4.79$) และที่เลือกเข้าศึกษานั้น เลือกเพราะความชอบและสนใจ ($\bar{X} = 4.09$) ผนวกกับ พบว่า การเรียนการสอนของสาขาวิชา นิเทศศาสตร์นี้มีหลักสูตรและวิธีการสอนที่ดี จึงทำให้เกิดความรู้สึกรักและมั่นใจ ในการศึกษา ในสาขาวิชาชีพนี้มากขึ้น การเรียน ในสาขาวิชาชีพนี้ประกอบด้วย องค์ประกอบหลายอย่าง มิใช่ใคร ๆ ก็เข้าเรียนได้ ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถเฉพาะจึงจะ

นำความรู้ความสามารถไปประกอบอาชีพได้ หากเลือกเข้าเรียนด้วยความบังเอิญสอบได้หรือเลือกเข้าเรียนโดยไม่มีความสนใจ และตัวผู้เรียนเองไม่เหมาะสมที่จะเรียน ผลเสียย่อมเกิดขึ้นคือ ผู้เรียนไม่สามารถออกไปประกอบอาชีพที่เขาศึกษาได้ด้วยใจรัก และขาดความมั่นใจในการทำงาน อันจะเป็นเหตุให้การศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ไม่สามารถดำเนินไปได้ผลสมบูรณ์ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

3.2 ด้านความปรารถนาเมื่อสำเร็จการศึกษา ผลจากการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษา เห็นด้วย ในการประกอบอาชีพ ในหน่วยงาน เอกชนที่ใช้ความรู้ทางสาขาวิชานิติศาสตร์ อยู่ในระดับมาก เป็นจำนวนมาก ($\bar{X} = 3.86$) และผลจากการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บำรุง สุขพรรณ (2527) และครูณี หิรัญรักษ์ และกันทิมา ธนะโสภณ (2527) ที่พบว่า งานที่บัณฑิตสาขาวิชานิติศาสตร์ประกอบอาชีพนั้นอยู่ในวงการธุรกิจ เอกชนมากกว่า เข้ารับราชการ ซึ่งงานที่ทำในครั้งแรกนี้เป็นงาน ในหน่วยงาน เอกชนถึงร้อยละ 70.84 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ลักษณะของวิชาชีพนิติศาสตร์นี้มุ่งผลิตบัณฑิตสนองความต้องการของภาคธุรกิจ เอกชน หน่วยงาน เอกชนนั้น โดยทั่วไปถือเป็นแหล่งประกอบอาชีพหลักอันดับหนึ่งของประชาชน และแหล่งประกอบอาชีพที่สำคัญของนักนิติศาสตร์ ในภาคธุรกิจ เอกชนนั้นกว้างกว่าภาคราชการ เพราะมีงานในแขนงอื่น ๆ เสริมอีกมาก อีกทั้งอัตราเงินเดือนที่สูง เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ดึงดูดให้นักนิติศาสตร์คำนึงถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน่วยงานใหญ่ ๆ หรือ ในกรณีที่ตนเองมีความสามารถสูงก็มักถูกดึงตัวไปทำงาน ในภาค เอกชนที่จ้างด้วยราคาสูงตามด้วย (ประจวบ อินออด 2531 : 653-655)

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการศึกษาวชิชานิติศาสตร์ ด้านการเลือกเข้าศึกษาด้านการเรียนการสอน และด้านการประกอบอาชีพ จำแนกตามสถาบัน การศึกษา วุฒิการศึกษาที่สมัคร จำนวนครั้งที่สอบคัดเลือก และคะแนนเฉลี่ยสะสม นั้น ปรากฏข้อค้นพบที่นำไปสู่การอภิปราย ดังนี้

1. ด้านการเลือกเข้าศึกษา

1.1 บุคคลที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจ เลือกเข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วย ในเรื่องอิทธิพลของบิดามารดามากกว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .001$) นอกจากนี้ยังพบอีกว่า

นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพนั้น เห็นด้วยในเรื่องอิทธิพลของสื่อมวลชนมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .01$) สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตนักศึกษาที่สมัคร เข้าศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนส่วนใหญ่ เข้าศึกษาตามความต้องการของบิดามารดา (ประยูร ศรีสีชนกุล 2529 : 155) ประกอบกับพึงสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ความรู้ในเรื่องงานอาชีพยังอยู่ในวงจำกัดและแคบมาก บางคนเลือกเรียนโดยไม่ทราบความมุ่งหมายของศาสตร์นั้นโดยแท้จริง เรียนตามความนิยมของอาชีพ บิดามารดาจึงเป็นบุคคลที่สำคัญและมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการโน้มน้าวความสนใจของนิสิตนักศึกษา ให้เห็นความสำคัญของการเลือกวิชาที่จะสามารถนำไปประกอบอาชีพและจากการวิจัยพบว่า บิดามารดาของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพส่วนใหญ่ ร้อยละ 46.70 ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว ในการประกอบอาชีพดังกล่าวมีผลต่อฐานะทางเศรษฐกิจค่อนข้างสูง ดังนั้น จึงมีแนวโน้มในการชักจูงใจให้บุตรหลาน เข้าศึกษาในสายอาชีพที่เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะสามารถประกอบอาชีพ ในงานธุรกิจส่วนตัว หรือทำงานอิสระได้ นิเทศศาสตร์เป็นวิชาชีพหนึ่งที่เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพ ทำรายได้สูงให้กับตนเองและครอบครัวได้ จึงสนับสนุนให้บุตรหลานได้เข้าเรียนและนอกจากนี้ยังพบอีกด้วยว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เข้าศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่เป็นเช่นนี้อาจเกิดจาก สื่อมวลชนได้เสนอข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอน ตลอดจนรวมถึงการประกอบอาชีพ ในสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ ในรูปแบบต่าง ๆ ทำให้นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพต้องการที่จะได้เข้ามามีโอกาสเรียน ในสายอาชีพที่ท้าทายความสามารถของตนมากขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาที่สมัครต่างกัน ผลจากการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย เห็นด้วย ในเรื่องอิทธิพลของเพื่อนมากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาสอบเทียบความรู้ อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$) และนิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ เห็นด้วย ในเรื่องอิทธิพลของสื่อมวลชนมากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายและวุฒิการศึกษาสอบเทียบความรู้ อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$)

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะ นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษามัธยมศึกษา

ตอนปลาย มีระยะเวลาในการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้
วิธีการศึกษาสอบเทียบความรู้ อีกทั้งยังมีความใกล้ชิดกับเพื่อน ในชั้น เรียนมากกว่า เมื่อเพื่อนซึ่ง
อยู่ในวัยเดียวกันและเป็น เพื่อนที่ซอภพอกันซึกซวนก็ เกิดการคล้อยตามความคิด เห็นของเพื่อนได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ใน เรื่องการ เลือก เข้าศึกษามากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วิธีการศึกษาสอบ เทียบ
ความรู้

ส่วนนิสิตนักศึกษาที่ใช้วิธีการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ เห็นด้วย ใน เรื่องของ
อิทธิพลของสื่อมวลชนมากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วิธีการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายและวิธีการ
ศึกษาสอบเทียบความรู้ ที่เป็น เช่นนี้อาจ เป็น เพราะนิสิตนักศึกษาที่ใช้วิธีการศึกษาประกาศนียบัตร
วิชาชีพ เป็นพวกที่สำเร็จการศึกษาจากสายอาชีพ นิสิตนักศึกษาที่เลือกเรียนสายอาชีพนั้นมีพื้นฐาน
ในการ เลือกเรียนจากอิทธิพลของลักษณะงานและความก้าวหน้าในอาชีพมากที่สุด (เฉลิม เผ่า
อจละนันท์ : 2520) และจากการที่สื่อมวลชนได้เข้ามามีบทบาทในทุกวงการวิชาชีพ ในด้านการให้
ให้ข้อมูลข่าวสาร ในลักษณะต่าง ๆ ของงานอาชีพทำให้อาชีพนิเทศศาสตร์กลายเป็นอาชีพที่ยอมรับ
ของสังคมมากขึ้น ผู้ที่สำเร็จการศึกษาก็มีโอกาสเลือกประกอบอาชีพได้กว้างมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยัง
สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองได้ เป็นอย่างค้่ออีกด้วย จึงอาจ เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วย ในการตัดสินใจ
ใจของนิสิตนักศึกษาที่ใช้วิธีการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในขณะที่นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิมัธยมศึกษา
ตอนปลายและวิธีการศึกษาสอบเทียบความรู้ได้รับอิทธิพลจาก เพื่อนหรือครูอาจารย์ เป็นต้น

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่สอบคัดเลือกต่าง
กัน ผลจากการวิจัย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาสองครั้ง เห็นด้วยใน เรื่องของ
อิทธิพลของสื่อมวลชนมากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเพียงครั้งเดียว ต่างมีนัยสำคัญ ($P <$
.05) ที่เป็น เช่นนี้อาจ เป็น เพราะ เมื่อนิสิตนักศึกษาไม่ผ่านการสอบคัดเลือก ในครั้งแรก นิสิต
นักศึกษาได้ตั้งใจทบทวนวิชาต่าง ๆ และติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการ ข้อมูล ข่าวสาร
จากสื่อมวลชนตลอดเวลา และมีความมานะพยายาม ในการสอบใหม่อีกครั้ง จนประสบผลสำเร็จ
จึงเห็นว่าอิทธิพลของสื่อมวลชนมีมากกว่า

1.2 เหตุผลในการตัดสินใจเลือก เข้าศึกษาของนิสิตนักศึกษา จากผลการวิจัย
พบว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เห็นด้วยใน เรื่อง เลือก
ศึกษาคามลำดับคะแนนสอบคัดเลือก ในปีที่ผ่านมามากกว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติ ($P < .001$) จากผลการวิจัยที่พบนี้ อาจ เป็น เพราะ ในการสอบคัดเลือก เข้า

ศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐมีจำนวนผู้สมัครสอบคัดเลือก เข้าศึกษา ในสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ และวารสารศาสตร์ เป็นจำนวนมาก เมื่อเปรียบเทียบคิดเป็นอัตราส่วน ในการรับเข้าร้อยละ 1 ต่อ 54 (วิจิตร ศรีสอน 2532 : 8) จึงทำให้นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและนักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์คำนึงถึงคะแนน ในการสอบคัดเลือก เป็นสำคัญ เพราะ เป็นข้อมูลพื้นฐาน สำหรับประกอบการวางแผนการ เตรียมตัว ในการสอบ ในสถาบันการศึกษาการ เตรียมการสอบ ให้มากเท่าที่จะทำได้ ที่รับนิสิตนักศึกษา เข้าศึกษา ในจำนวนจำกัดและรับได้ในปริมาณค่อนข้าง น้อย ประกอบกับมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เป็นมหาวิทยาลัย เอกชนจัดดำเนินการสอบคัดเลือก ภายหลังการสอบคัดเลือก เข้าศึกษา ในมหาวิทยาลัยของรัฐ นักศึกษาส่วนหนึ่งที่พลาดการสอบ เข้า มหาวิทยาลัยของรัฐจะสมัคร เข้าศึกษา (ประยูร ศรีสัตตกุล 2529 : 108) ซึ่งมีจำนวนถึง ร้อยละ 41.6 (สันติ พิลาศลักษณ์ และ สุชาติ สุทธิธรรม 2527 : 53) การสอบคัดเลือก เข้าศึกษา ในครั้งนี้ ส่วน ใหญ่จะมีผู้สมัครสอบแข่งขันจำนวนไม่มาก เพราะ เป็นมหาวิทยาลัย เอกชน ที่มีอัตราค่าบำรุงการศึกษาและค่าหน่วยกิตค่อนข้างสูง นิสิตนักศึกษาที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะ ทางเศรษฐกิจค่อนข้างดี เท่านั้นที่มีโอกาส เข้าศึกษามากกว่า คะแนนสอบคัดเลือก เป็นเพียงส่วน ประกอบหนึ่งและมีความสำคัญไม่มาก เท่ากับการสอบแข่งขัน ในครั้งแรกของนิสิตนักศึกษาจาก มหาวิทยาลัยของรัฐ

อนึ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่า ยังมีข้อค้นพบที่ควรนำมาอภิปรายอีกประเด็นหนึ่ง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วย ในเรื่อง เลิก ศึกษา เพราะลักษณะของการ เรียนและเนื้อหาให้ความรู้ ในหลาย ๆ ด้านมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .001$) จากข้อค้นพบนี้ หากพิจารณาถึงลักษณะของสาขาวิชา หรือกลุ่มวิชาที่สถาบันการศึกษาทั้งสามแห่ง เปิดทำการสอนนั้น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเปิดทำการ สอนทั้งสิ้น 7 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาการหนังสือพิมพ์ สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน สาขาวิชา การประชาสัมพันธ์ สาขาวิชาการโฆษณา สาขาวิชาวารสารศาสตร์ สาขาวิชาการภาพยนตร์และ ภาพนิ่ง และสาขาวิชาสื่อสารการแสดงผล ส่วนมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เปิดสอนทั้งสิ้น 6 กลุ่มวิชา คือ กลุ่มวิชาสื่อสาร กลุ่มวิชาหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ กลุ่มวิชาวิทยุและโทรทัศน์ กลุ่มวิชาโฆษณา กลุ่มวิชาประชาสัมพันธ์ และกลุ่มวิชาภาพยนตร์ และมหาวิทยาลัยกรุงเทพเปิดสอนทั้งสิ้น 4 สาขา วิชา คือ สาขาวิชาการประชาสัมพันธ์ สาขาวิชาวารสารศาสตร์ สาขาวิชาการโฆษณา และ สาขาวิชาศิลปะการแสดงผล ซึ่งรายละเอียดของเนื้อหาสาระวิชาที่บรรจุในหลักสูตรของแต่ละ สถาบันนั้น หากพิจารณา ในรายละเอียดแล้วจะพบว่า มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน จะมีแตกต่างกันบ้าง

ก็เฉพาะในชื่อวิชา เท่านั้นจึงไม่น่าที่นิสิตนักศึกษาจะมีความคิดเห็นแตกต่างกัน และหรือถ้าจะแตกต่างกันนั้นอาจเกิดจากลักษณะของการเรียนการสอน ความพร้อมของแต่ละสถาบัน ความพร้อมของบุคลากรและอุปกรณ์การเรียนการสอน ตลอดจนความพร้อมของผู้เรียนมากกว่า ซึ่งนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความคาดหวังว่าพวกเขาจะได้รับจากสถาบันมากกว่านักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่สอบคัดเลือกต่างกัน ผลจากการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาสองครั้ง เห็นด้วยในเรื่อง เลือกศึกษา เพราะลักษณะของการเรียนและเนื้อหาให้ความรู้ในหลาย ๆ ด้านมากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาสามครั้ง อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาสองครั้งมีความมุ่งมั่น สรวิชา และต้องการที่จะเข้าศึกษาในสถาบันอย่างแท้จริง ประกอบกับเหตุผลในการเข้าศึกษาที่มีอิทธิพลอยู่ในระดับมาก คือ เลือกเพราะตั้งใจจะประกอบอาชีพในสาขานี้ ($\bar{X} = 4.13$) จึงได้ใช้ความพยายามในการสอบหลายครั้งโดยไม่ย่อท้อ แม้ว่าครั้งแรกจะพลาดหวังก็ตาม ดังนั้นนิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาสองครั้งจึงน่าจะมีเหตุผลในการเข้าศึกษาต่อสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบ เข้าศึกษาเพียงครั้งเดียว ดังเช่นที่ ลินด์เกรน (Lindgren 1967 : 31-34) ได้กล่าวไว้ว่า บุคคลจะมีเหตุจูงใจสูงหรือต่ำจะแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมของแต่ละบุคคล บุคคลที่มีเหตุจูงใจสูงจะมีความพยายามและความทะเยอทะยาน ให้บรรลุถึงผลสำเร็จ หรือที่เฮร์แมนส์ (Hermans 1970 : 354-355) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้มีเหตุจูงใจสูงกว่าจะเป็นผู้มีความพยายามมีความหวังสูงและมีความอดทน แม้ว่าจะมีอุปสรรคก็จะพยายามทำต่อไปจนสำเร็จ ดังนั้น ในเรื่องของการเรียนก็เช่นเดียวกัน นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาสองครั้งจึงคิดว่าตัวเองจะได้รับความรู้จากเนื้อหาที่เรียนในหลาย ๆ ด้านสูงด้วย

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน ผลจากการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 เห็นด้วยในเรื่อง เลือกศึกษามากกว่าระดับคะแนนสอบคัดเลือกในปีที่ผ่านมาว่านิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 และนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 1.50-1.99 ที่เป็นดังนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.00-3.49 เป็นนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับเรียนดี และมีแนวโน้มว่าจะได้รับเกียรติคุณ ดังนั้น นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนอยู่ในเกณฑ์นี้ จึงให้ความรอบคอบและสติปัญญาอันเฉลียวฉลาดของคนในการตัดสินใจว่าทำอย่างไรจึงจะสอบเข้าศึกษาได้โดยไม่พลาดและเสียโอกาสในการสอบ คะแนนสอบคัดเลือกในปีที่ผ่านมาจะเป็นตัว

บอกให้เขาทราบล่วงหน้าว่า เขาจะต้องทำคะแนนให้ได้สูงสุดเท่าไรจึงจะมีสิทธิ์เข้าไปศึกษาในสถาบันการศึกษานั้น ๆ

1.3 ทศนคติต่อวิชาชีพที่มีส่วนในการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษา ของนิสิตนักศึกษา จากผลการวิจัยพบว่า นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพและนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เห็นด้วยในเรื่องเป็นอาชีพที่มีความอิสระในการทำงาน และเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นและความสามารถในการทำงานอย่างเต็มที่มากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .001$) สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเกิดจากค่านิยมในตัวของนิสิตนักศึกษา นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความมั่นใจว่าตนเองเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถสูง สามารถผ่านการสอบแข่งขันเข้าศึกษาได้ จากจำนวนผู้สมัครสอบ 5,109 คน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยรับเข้าศึกษาได้เพียง 120 คน (ทพวงมหาวิทยาลัย 2532 : 8) เมื่อทำงานก็ย่อมเลือกงานที่เขาจะสามารถแสดงความรู้ความสามารถได้อย่างเต็มที่ เกิดการเลือกงาน ไม่ชอบเรียนรู้งานในระดับล่างก่อนจะก้าวไปสู่งานระดับบริหาร (ผ่ายวิจัย 2530 : 80) ในขณะที่นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนิสิตศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ มองในส่วนอื่น คือ ชอบความเป็นอิสระและตั้งความหวังในระดับที่สามารถเป็นไปได้ การที่มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นเพียงเล็กน้อยก็เป็นสิ่งที่นักศึกษาเหล่านี้พึงพอใจ

ในส่วนที่เกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาชีพนี้ ยังพบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจอีก คือ นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยในเรื่อง เป็นอาชีพที่เข้าสังคมได้ง่าย มีโอกาสติดต่อกับผู้อื่นอย่างกว้างขวาง และสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองและวงศ์ตระกูล มากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .01$) ที่เป็นเช่นนี้อาจเกิดจาก นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีค่านิยมประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 46.70 และมาจากครอบครัวที่มีฐานะ เศรษฐกิจและสังคมสูงสุด (วารสารณ์ บวรศิริ 2525 : 22) หากได้ประกอบอาชีพในงานที่สามารถเข้าสังคมได้ง่าย ย่อมจะนำผลมาสู่ความมีชื่อเสียงของตนเองและวงศ์ตระกูล และงานอาชีพนิเทศศาสตร์เป็นงานหนึ่งที่มีส่วนทำให้นิสิตนักศึกษาสามารถสร้างชื่อเสียงและเข้าสังคมได้ง่าย จึงเห็นด้วยมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่สอบคัดเลือกว่าแตกต่างกัน ผลจากการวิจัย พบประเด็นที่น่าสนใจอีกประการ คือ นิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งในการสอบคัดเลือกลองครั้งเห็นด้วยในเรื่อง เป็นอาชีพที่มั่นคง มากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกว่า

ศึกษาครั้งเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .01$) ที่เป็นเช่นนี้ อาจเกิดจากการสอบคัดเลือกเข้าศึกษานั้น นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาสองครั้งมีความตั้งใจที่จะประกอบอาชีพในสาขาวิชาชีพนี้ ($\bar{X} = 4.08$) มากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาครั้งเดียว ($\bar{X} = 3.89$) แต่ไม่สามารถผ่านการสอบคัดเลือกได้ ทั้งนี้อาจเกิดจากความไม่พร้อมในการสอบทั้งในด้านของ เนื้อหาและการเตรียมความพร้อมของนิสิตนักศึกษาเอง นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาครั้งเดียว ส่วนใหญ่เป็นนิสิตนักศึกษาที่เรียนดีมีความแน่นหนาในเนื้อหาจึงประสบผลสำเร็จในการสอบคัดเลือก ในขณะที่เดียวกันนิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาสองครั้งอาจเป็นผู้ที่มีความตั้งใจและมุ่งหวังในการประกอบอาชีพสูงและเห็นว่าเป็นอาชีพที่มั่นคงมากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบครั้งเดียว เมื่อมีความตั้งใจจริงจึงไม่ละความพยายามในการสอบ เมื่อสอบครั้งแรกไม่ผ่านจึงทำการสอบใหม่จนสำเร็จ ผลของแรงจูงใจอาจมาจากความรักในวิชาชีพและผลตอบแทนทางอาชีพก็เป็นได้

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน ผลจากการวิจัย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 1.50-1.99 เห็นด้วยในเรื่องเป็นอาชีพที่สามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองและวงศ์ตระกูลมากกว่านิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-2.49, 2.50-2.99 อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$) สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 1.50-1.99 นั้น เป็นนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ในเกณฑ์ต่ำ นิสิตนักศึกษากลุ่มนี้พอใจในสิ่งที่ตัวเองจะได้รับจากการเลือกเข้าศึกษา ซึ่งความพึงพอใจในงานนี้จะ เป็นสิ่งที่ จะช่วยให้เขาได้มีโอกาสสนองตอบความต้องการของตนเองตามทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow 1954 : 80-92) แต่ในขณะที่เดียวกันนั้น นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 และนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.50-2.99 นั้น ยังมีความต้องการมากกว่า ดังปรากฏในทฤษฎีของวรูม (Vroom 1970 : 91-93) คือ การที่บุคคลจะกระทำการใดก็ตามขึ้นอยู่กับผลตอบแทนที่ได้รับและการนำผลตอบแทนไปเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ซึ่งอาจจะน้อยหรือมากก็ได้

2. ด้านการเรียนการสอน

2.1 ด้านหลักสูตร ผลจากการวิจัยพบว่านิสิตนักศึกษาทั้งสามสถาบันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกข้อ กล่าวคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยในเรื่อง ทราบและเข้าใจวัตถุประสงค์ของหลักสูตรอย่างชัดเจน เนื้อหารายวิชาที่กำหนดในหลักสูตร เปิดโอกาสให้เลือกวิชาเรียนได้

อย่างกว้างขวาง เนื้อหารายวิชาที่กำหนดในหลักสูตรสามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อได้ เนื้อหารายวิชาที่เรียนสามารถนำไปปฏิบัติจริงได้ คำราและเอกสารประกอบการเรียนการสอนมีเนื้อหาสาระทันต่อเหตุการณ์มากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) และเห็นด้วยกับทราบและเข้าใจขอบเขตและความสำคัญของการศึกษาวชิชา นิเทศศาสตร์และเมื่อสาขาวิชาที่กำหนดในหลักสูตร เป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .01$) จากข้อค้นพบดังกล่าวนี้ อาจเกิดจากการที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยขาดการประชาสัมพันธ์ให้ นิสิต เข้าใจใน วัตถุประสงค์ของหลักสูตรตลอดจน เข้าใจขอบเขตและความสำคัญของการศึกษาวชิชา นิเทศศาสตร์ อย่างเพียงพอ ในขณะที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมหาวิทยาลัยกรุงเทพตระหนักถึงมากกว่า ประกอบกับตัวนิสิตนักศึกษาเองก็ตั้งความหวังไว้สูงว่าสถาบันจะเป็นผู้ให้บริการแก่นักนิสิตนักศึกษา ในเรื่องต่าง ๆ มากที่สุด สำหรับเรื่องของการเปิดรายวิชาให้นิสิต เลือกลงทะเบียน เรียนนั้น นิสิตเองก็เห็นด้วยน้อยกว่านักศึกษาอีก 2 สถาบัน ทั้งนี้อาจเกิดจากความจำกัดของสถาบัน คือ คณะยังขาดบุคลากรที่มีความชำนาญและประสบการณ์ในการสอนบางรายวิชาทำให้ไม่สามารถให้บริการนิสิตได้อย่างเต็มที่ การเปิดวิชาเรียนจึงออกมาในลักษณะวิชา เลือกกึ่งบังคับ ซึ่งข้อค้นพบที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของครูณี หิรัญรักษ์ และกันทิมา ธนะโสภณ เรื่อง การสำรวจข้อมูล เกี่ยวกับอาชีพ รายได้ และการศึกษาของบัณฑิตนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2527) ที่พบว่า คณะยังขาดอาจารย์ที่มีคุณวุฒิ และประสบการณ์มาก ๆ มาทำการสอน ส่วนเรื่องของ เอกสารและคำราเรียนก็เช่นเดียวกัน อาจเกิดจากเอกสารและคำราเรียนส่วนใหญ่เป็นคำรา ภาษาต่างประเทศ เป็นการยากที่นิสิตจะเข้าใจง่ายและลึกซึ้งเท่าคำราภาษาไทย ทั้ง ๆ ที่คำรา ต่าง ๆ นั้นมีสาระที่มีประโยชน์และสามารถนำไปปฏิบัติจริง และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ทั้งสิ้น ซึ่งข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ บำรุง สุขพรรณ (2527 : 23) ที่ว่า นักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นั้นมีความรู้และสามารถนำความรู้ที่เรียนมาไปใช้ในชีวิตประจำวัน และประกอบอาชีพได้อย่างมาก คิดเป็นร้อยละ 81.77 ในขณะที่ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นำเนื้อหาวิชาที่ศึกษาไปใช้ได้เพียงแค่อ้อยละ 64.7 (ครูณี หิรัญรักษ์ และ กันทิมา ธนะโสภณ 2527 : 7) เท่านั้น เมื่อคณะขาดความพร้อมประกอบกับนิสิตคาดหวังสูง ผลที่ออกมาจึงน้อยกว่า ของสถาบันอื่น

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาสมัคร เข้าศึกษา ต่างกัน ผลจากการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ เห็นด้วย ในเรื่องคำราและเอกสารประกอบการเรียนการสอนมีเนื้อหาสาระทันต่อเหตุการณ์ และห้องสมุดมี

หนังสือและตำราเรียนเพียงพอในการค้นคว้ามากกว่านิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาสอบเทียบ ความรู้ย่อมมีนัยสำคัญ ($P < .05$) ที่เป็นดังนี้ อาจเป็น เพราะนิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีประสบการณ์ในการเรียนและสัมผัสกับตำราประเภทต่าง ๆ ตลอดรวมถึงมีระยะเวลาในการศึกษาในสถาบันการศึกษามากกว่า อีกทั้งยังมีความถนัดทางเรียนในด้าน การลงมือปฏิบัติหรือชอบวิชาเรียนที่เน้นทักษะส่วนบุคคลมากกว่านิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษา สอบเทียบความรู้ เพราะนิสิตนักศึกษาที่ใช้วุฒิการศึกษาสอบเทียบความรู้ นั้น อาจเป็นพวกที่มีความ ถนัดทางด้านวิชาการ ชอบในการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง จึงเห็นว่าหนังสือและตำราเรียนที่ มีอยู่นั้นมีเพียงพอน้อยกว่านิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีจำนวนครั้งที่สอบคัด เลือกต่างกัน ผล จากการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งในการสอบคัด เลือกสองครั้ง เห็นด้วยใน เรื่องเนื้อหา รายวิชาที่กำหนดในหลักสูตรสามารถนำไปใช้ เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อได้และ เนื้อหารายวิชาที่ กำหนดในหลักสูตร เป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบ คัดเลือกเพียงครั้งเดียวอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$) จากข้อค้นพบนี้ อาจเป็น เพราะว่ามีนิสิตที่มี จำนวนครั้งในการสอบมากกว่าจะมีความตั้งใจในการสอบ เข้าศึกษาค่อนข้างมากและ เมื่อสอบคัด เลือกเข้าศึกษาได้ก็ย่อมมีความตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียน จึงมองเห็นว่า เนื้อหาที่ถูกกำหนดใน หลักสูตรให้ศึกษานั้นสามารถนำไปใช้ เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและเป็นประโยชน์สามารถนำไป ใช้ในชีวิตประจำวันได้มากกว่า

2.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนด้านผู้สอน ผลจากการวิจัยพบว่า นักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยใน เรื่องอาจารย์ผู้สอนส่วน ใหญ่ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนแต่ละรายวิชาให้ทราบอย่างชัดเจน เตรียมการสอน เป็นอย่างดี แนะนำตำราหรือเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาเรียน มีความสามารถในการถ่ายทอด ความรู้ การสอนสอนเนื้อหาครบตามที่กำหนดสอนโดยการวิเคราะห์ และนำประสบการณ์มา ประยุกต์ประกอบการสอนมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .001$) ที่เป็นดังกล่าวเช่นนี้ อาจเกิดจากอาจารย์ผู้สอนของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีการะงานรับผิดชอบ หลายด้าน ประกอบกับคาดว่านิสิตที่เข้ามาศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งเป็นผู้ที่สอบครั้ง เดียวผ่านถึงร้อยละ 84.50 เป็นนิสิตที่เรียนดีมาก มีความพร้อมในการเรียนรู้ ดังนั้น ในการ ถ่ายทอดความรู้เนื้อหาทางวิชาการจึงไม่จำเป็นต้องอธิบายหรือชี้แจงเนื้อหาในการเรียนการสอน โดยละเอียดนัก เพราะนิสิตอาจศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมนอกชั้นเรียนได้ด้วยตนเอง โดยอาจารย์

ผู้สอน เป็นผู้ชี้แนะเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในขณะที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมหาวิทยาลัยกรุงเทพ นั้น ต้องการที่จะสร้างชื่อเสียงให้กับสถาบัน อาจารย์ผู้สอนจึงพยายามที่จะปรับวิธีการสอนของคน ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยกรุงเทพซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเอกชน ได้มีการจ้างบุคลากรภายนอกที่มีความรู้ความชำนาญเฉพาะสาขาวิชาเป็นอาจารย์พิเศษเพื่อเป็นการจูงใจให้มีนิสิตนักศึกษา เข้ามาศึกษาเพิ่มมากขึ้น และเพื่อสร้างชื่อเสียงของสถาบัน ประกอบกับนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพก็อาจตั้งความหวังในการเรียนการสอนไว้น้อยกว่าความหวังของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน ผลจากการวิจัย พบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 เห็นด้วยในเรื่องอาจารย์แนะนำตำราหรือเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาเรียนให้ทราบเพิ่มเติมมากกว่านิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 1.50-2.99 อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .01$) จากข้อค้นพบที่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประพัฒน์ จำปาไทย (2524 : 55) ที่พบว่า นิสิตที่มีเซาว์มีญาสูงย่อมมีความปรารถนาและพึงพอใจต่อรูปแบบการสอนไม่เหมือนกับนิสิตทั่วไป ดังนั้น นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 ซึ่งเป็นนิสิตนักศึกษาที่มีผลการศึกษาค่อนข้างเรียนดี ย่อมเรียนรู้หรือรับข่าวสารได้เร็วกว่า เมื่ออาจารย์ผู้สอนแนะนำความรู้หรือตำราเพียงเล็กน้อยก็สามารถไปศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติมได้ตามลำพัง จึงทำให้เขาเห็นด้วยมากกว่านิสิตนักศึกษาที่เรียนปานกลางหรือเรียนอ่อน

2.3 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนด้านผู้เรียน จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เห็นด้วยในเรื่อง ผู้เรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับอาจารย์ผู้สอนอย่างเพียงพอ ระยะเวลาในการฝึกงานอาชีพมากเพียงพอ และหนังสือในห้องสมุดส่วนใหญ่มีเนื้อหาสอดคล้องและตรงกับวิชาเรียนมากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ และนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .001$) ซึ่งจากข้อค้นพบนี้ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ครุฑิ ทิรฤกษ์ กันทิมา ธนะโสภณ (2530-275) ที่พบว่า ในส่วนของการเรียนการสอนนั้น นิสิตและอาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีโอกาสพบปะปรึกษาค่อนข้างน้อย คณะไม่ควรจำกัดเวลาในการฝึกงานของนิสิต ตำราและเอกสารที่ใช้ประกอบการสอนควรเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยให้มากที่สุด เพื่อให้สามารถเรียนรู้ประสบการณ์ในการแก้ปัญหาในอนาคตของผู้เรียนได้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ อาจารย์ผู้สอนมีภาระงานในความรับผิดชอบมากจึงมีเวลาให้นิสิตเข้าพบน้อย ซึ่งอาจเกิดผลเสียในส่วนที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพในการเรียนการสอนขึ้นได้ เพราะตัวประกอบหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษา คือ

ความสัมพันธ์ของอาจารย์และนิสิต ความเป็นกันเองทั้งในและนอกห้องเรียนจะเป็นตัวประกอบอันหนึ่ง (จินตนา มาพ่วง : 2520) การเรียนการสอนในสาขาวิชาชีพพิเศษศาสตร์ นอกจากจะมีการเรียนภาคทฤษฎีและปฏิบัติแล้ว ยังเปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาได้ศึกษาหาประสบการณ์เพิ่มเติม โดยจัดให้มีการฝึกงานอาชีพในหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งในการฝึกงานอาชีพนี้จะมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ในวิชาชีพได้ประสบผลสำเร็จได้ไม่มากนักน้อย เพราะการฝึกงานจะทำให้นิสิต นักศึกษารู้ถึงการทำงานจริง ๆ และได้รับประสบการณ์ การที่จะได้รับผลสำเร็จจากการฝึกงานมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับเวลาในการฝึกงาน การถ่ายทอด และดูแลของผู้ควบคุมการฝึกงาน และตัวนิสิตนักศึกษามีความกระตือรือร้นต่อการเรียนรู้มากน้อยเพียงไร (พรทิพย์ วรกิจโกศาทร 2524 : 44) นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพอาจมีความต้องการให้สถาบันจัดให้มีการฝึกงานอาชีพมากกว่านี้ ทั้งนี้อาจมาจากมีระยะเวลาในการฝึกงานอาชีพน้อย คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝึกงานประมาณสองอาทิตย์ถึงหนึ่ง เดือนในช่วงปิดภาคเรียน อีกทั้งยังมีหน่วยกิตในการฝึกงานน้อยกว่าสถาบันอื่น คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีหน่วยกิตในการฝึกงานอาชีพ 1 หน่วยกิต และมหาวิทยาลัยกรุงเทพมีหน่วยกิตในการฝึกงานอาชีพ 2 หน่วยกิต ในขณะที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีหน่วยกิตในการฝึกงานอาชีพถึง 3 หน่วยกิต ซึ่งอาจทำให้มีผลต่อระยะเวลาในการฝึกงานต่างกันจึงทำให้นิสิตนักศึกษา เห็นด้วยน้อยกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ในส่วนที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านผู้เรียนยังมีประเด็นที่น่าสนใจ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยในเรื่องอุปกรณ์การเรียนการสอนมีจำนวนเพียงพอกับผู้เรียน และเครื่องมือในการฝึกภาคปฏิบัติ เพียงพอกับผู้เรียนมากกว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และ นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .001$) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เป็นมหาวิทยาลัยเอกชน เปิดทำการสอนทางด้านนิเทศศาสตร์ เมื่อปี พ.ศ. 2513 สาขาวิชาที่เปิดสอน คือ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ ภาควิชาวารสารศาสตร์ ภาควิชาการโฆษณา และภาควิชาศิลปะการแสดง สาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนเป็นสาขาวิชาที่ใช้เครื่องมือ อุปกรณ์การสอน และหรือห้องปฏิบัติการเฉพาะสาขา ซึ่งมหาวิทยาลัยเอกชนสามารถเตรียมความพร้อมอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้กับนักศึกษาได้มากกว่ามหาวิทยาลัยของรัฐ ดังเช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทั้งนี้เพราะหากมหาวิทยาลัยอ่านวยความสะดวกในเรื่องดังกล่าวมากย่อมเป็นการสร้างชื่อให้กับสถาบันของตน ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษาเข้ามาศึกษาเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งมหาวิทยาลัยเอกชนยังมีการบริหารงานที่มีความยืดหยุ่นสามารถทำได้สะดวกและง่ายกว่ามหาวิทยาลัยของรัฐ ซึ่งอิงระบบราชการและ เป็นปัญหาที่สถาบันการ

ศึกษาของไทยเกือบทุกระดับประสม และสาเหตุที่สำคัญมาจากขาดงบประมาณในการจัดซื้อและ หรือเมื่อได้รับอนุมัติให้สั่งซื้อราคาของนั้นก็ปรับสูงขึ้นหรือหมกมุ่นในการสั่งซื้อทำให้เกิดเป็น อุปสรรคของการเรียนการสอนวิชานี้

สำหรับความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่สอบคัดเลือกต่างกัน ผลจากการวิจัย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาเพียงครั้งเดียว เห็นด้วยในเรื่องมีโอกาส แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับอาจารย์ผู้สอนอย่างเพียงพอมากกว่านิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือกสามครั้งอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$) ซึ่งเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตนักศึกษาที่ สอบเข้าศึกษาเพียงครั้งเดียว โดยมากเป็นนิสิตที่เรียนเก่ง ซึ่งมีจำนวนถึงร้อยละ 73.90 อาจารย์ผู้สอนอธิบายเพียงเล็กน้อยก็สามารถเข้าใจได้ง่าย ในขณะที่นิสิตนักศึกษาที่สอบคัดเลือก เข้าศึกษาสามครั้งนั้น เป็นพวกที่รู้ความตั้งใจในการที่จะเข้าศึกษา และอยากเรียนในสาขาวิชาชีพ มีมาก แต่ไม่สามารถสอบครั้งเดียวผ่านได้ อาจเป็นเพราะไม่เข้าใจในเนื้อหาบางส่วน สำหรับการเรียนการสอนก็เช่นเดียวกัน นิสิตนักศึกษากลุ่มนี้จำเป็นต้องขวนขวายในการ เข้าพบอาจารย์ผู้สอน และต้องการให้อาจารย์ผู้สอนช่วยเหลือให้มากไม่ว่าจะเป็นในชั้นเรียนหรือ นอกชั้นเรียน เวลาที่อาจารย์ผู้สอนให้จึงต้องการให้มาก ในขณะที่พวกที่มีจำนวนครั้งในการสอบ คัดเลือกเพียงครั้งเดียว เห็นว่าเรามีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับอาจารย์ผู้สอน เพียงพอแล้ว

ส่วนความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน ผลจากการวิจัย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 เห็นด้วยในเรื่อง มีโอกาสแลกเปลี่ยน ความรู้และประสบการณ์กับอาจารย์ผู้สอนอย่างเพียงพอ และระยะเวลาในการฝึกงานอาชีพมาก เพียงพอ มากกว่านิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$, $P < .001$) ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 ตระหนักในความเป็นจริงที่ว่า การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับ อาจารย์ผู้สอน ตลอดจนการให้ฝึกงานอาชีพเป็นระยะเวลาอันยาวนาน เป็นการช่วยเพิ่มพูนทักษะทาง ด้านวิชาชีพให้เพิ่มขึ้น ทั้งยังเป็นการเตรียมตัวในด้านความพร้อมให้กับพวกนิสิตนักศึกษา พวกเขา จึงต้องการให้มาก มากกว่านิสิตนักศึกษาที่ค่อนข้างพร้อม เช่น พวกที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ใน เกณฑ์ดี คือ พวกที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49

2.4 ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน จากผลการวิจัยพบว่า นิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับการให้คะแนนการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอมากกว่านักศึกษา

มหาวิทยาลัยกรุงเทพอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยคุ้นกับระบบการเข้าห้องเรียน ในแต่ละรายวิชานิสิตต้องเข้าห้องเรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ถึงจะมีสิทธิ์ในการเข้าสอบวิชานั้น ๆ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527 : 8) ประกอบกับอาจารย์ผู้สอนหลายท่านยึดเป็นหลักในการปฏิบัติ ทำให้นิสิตเข้าชั้นเรียนเป็นประจำ ส่วนมหาวิทยาลัยกรุงเทพนั้น เป็นมหาวิทยาลัยเอกชน มีการยึดหยุ่นในเรื่องของการเข้าห้องเรียนให้กับนักศึกษา และในการที่นักศึกษาต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเรียนสูงกว่านิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ นั้นเป็นการช่วยบังคับให้นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพขวนขวายหาความรู้จากห้องเรียนด้วยตัวเองให้มาก

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน จากผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 เห็นด้วยในเรื่องมีการทำรายงานค้นคว้า และประเมินผลจากคะแนนเก็บ จากผลงานและการสอบตลอดทั้งภาคมากกว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .001$) เหตุที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเช่นนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 ตระหนักในความจริงที่ว่า การประเมินผลที่มีประสิทธิภาพคือประเมินผลตลอดทั้งภาค เพื่อจะได้ทราบข้อมูลซึ่งเป็นข้อเท็จจริงว่าตนเองมีความก้าวหน้าในการเรียนมากแค่ไหนและมีสิ่งใดที่ยังขาดอยู่ เพื่อจะได้นำมาเสริมในด้านวิชาการและวิชาชีพของตนให้สมบูรณ์ขึ้นก่อนที่จะนำความรู้ความสามารถออกไปใช้ในด้าน การประกอบอาชีพที่ดีในอนาคต และข้อดีอีกอย่างหนึ่งของการประเมินผลตลอดภาคการศึกษาคือ นิสิตนักศึกษาที่เรียนจะรู้ตัวว่าก้าวหน้า ทางด้านการเรียนมากน้อยแค่ไหน และจะต้องใช้ความพยายามอีกมากเพียงไรถึงจะอยู่ในระดับได้รับคะแนนที่ดีกว่าที่ผ่านมา เป็นผลทำให้ นิสิตนักศึกษาเรียนดีขึ้นและได้รับคะแนนสูงขึ้น ในขณะที่นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-2.49 และ 1.50-1.99 ให้ความสำคัญในเรื่องดังกล่าวน้อยกว่า

3. ด้านการประกอบอาชีพ

3.1 ความรู้เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยในเรื่องสถาบันจัดเตรียมข้อมูลทางด้านการประกอบอาชีพในสาขาต่าง ๆ ให้ศึกษาอย่างเพียงพอมากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .01$) ที่เป็นดังนี้ อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมหาวิทยาลัยกรุงเทพมีโครงการปัจฉิมนิเทศให้กับนักศึกษาเมื่อสิ้นปีการศึกษา โครงการดังกล่าว เป็นโครงการที่จัดขึ้นเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่นักศึกษาชั้นปีสุดท้าย อันจะก่อให้เกิดความเข้าใจในการออกหางานและการประกอบอาชีพ ประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับนั้นมีมากมาย อาทิ

เช่น เป็นการเตรียมตัวและการเตรียมสัมภาระเพื่อสมัครงาน รู้แนวทางการหางาน ได้ข้อคิด
 สำหรับการทำงาน มีโอกาสพบอาจารย์รุ่นพี่และเพื่อน ๆ เรียนรู้ประสบการณ์จากผู้อื่น ได้ทราบ
 อุปสรรคในการทำงานและใช้แก้ไขในขณะที่นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้รับข้อมูล เกี่ยวกับการ
 ประกอบอาชีพ เมื่อเปรียบเทียบแล้วก่อนข้างน้อย เพราะในการแนะแนวก่อนเข้าภาควิชาต่าง ๆ
 ที่คณะจัดขึ้นให้กับนิสิตชั้นปีที่ 2 นั้น เป็นการแนะแนวในลักษณะให้ข้อมูลในการตัดสินใจเลือกเข้า
 ภาควิชาที่นิสิตคิดว่าชอบและมีความสามารถในการเรียนในภาควิชา นั้น ๆ และเมื่อนิสิตกำลังจะ
 สำเร็จการศึกษาคณะฯ มิได้ให้ความสำคัญในส่วนนี้ นิสิตต้องชวนชวชาญหาแหล่งข้อมูลในการ
 ประกอบอาชีพเอง และอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเห็นด้วยน้อยกว่า
 สองสถาบันก็เป็นได้

และสำหรับการที่นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยกับจากการที่ได้ศึกษาใน
 สาขาวิชาชีพนี้แล้วรู้สึกรักในงานสาขาวิชาชีพนี้มาก มากกว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและ
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) นั้น อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษา
 มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นผู้ที่ผ่านการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ
 และไม่สามารถเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐได้ จึงเลือกเข้าศึกษาในสถาบันเอกชนที่มีการเรียนการ
 การสอนในสาขานั้น ความรักความตั้งใจเดิมที่มีอยู่ เมื่อเข้าศึกษาและสำเร็จการศึกษาออกไป
 แล้วย่อมตั้งใจและรักจะประกอบอาชีพในสาขาวิชาชีพที่ตนเลือก เป็นสำคัญ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาศึกษาที่สมัครเข้า
 ศึกษาต่างกัน ผลจากการวิจัยพบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจคือ นิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษา
 ประกาศนียบัตรวิชาชีพและนิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย เห็นด้วยในเรื่อง
 จากการที่ท่านได้ศึกษาในสาขาวิชาชีพที่ท่านรู้สึกรักในงานสาขาวิชาชีพที่ของท่านมาก มากกว่า
 นิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย เห็นด้วยในเรื่อง
 เป็นเพราะ นิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย และวุฒิการศึกษามัธยมศึกษา
 ตอนปลาย ตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาด้วยตนเอง เป็นส่วนใหญ่ และที่เลือกนั้น เลือกเพราะตั้งใจจะ
 ประกอบอาชีพในสาขาวิชาชีพนี้แล้ว เมื่อได้เข้าศึกษาจึงรักในงานวิชาชีพนี้มากกว่านิสิต
 นักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษามัธยมศึกษาต้อง เทียบความรู้เพราะนิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษามัธยมศึกษา
 เหตุผลส่วนใหญ่ในการเลือกคือ เลือกเพราะลักษณะการเรียนให้ความรู้ในหลาย ๆ ด้าน ประกอบ
 กับอิทธิพลของสื่อมวลชนด้วย

และความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งที่สอบคัดเลือกต่างกัน ผลจาก

การวิจัย พบประเด็นที่น่าสนใจ คือ นิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งในการสอบคัดเลือกสองครั้ง เห็นด้วยในเรื่องจากการที่ได้ศึกษาในสาขาวิชาชีพที่รู้สึกรักในงานสาขาวิชาชีพนี้มากกว่านิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งในการสอบคัดเลือกเพียงครั้งเดียวอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตนักศึกษาที่มีจำนวนครั้งในการสอบคัดเลือกสองครั้งมีความรักและชอบที่จะศึกษาและตั้งใจจริง ในการทำงานในสาขาวิชาชีพนี้จริง จึงได้ใช้ความพยายามขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อที่จะกลับมาทำการสอบอีกครั้ง ซึ่งหากไม่มีแรงบันดาลใจดังกล่าว นิสิตนักศึกษาอาจเปลี่ยนไปเลือกเรียนในสาขาวิชาอื่นทดแทน

3.2 ด้านความปรารถนาในการประกอบอาชีพ ผลจากการวิจัยพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ เห็นด้วยกับการทำงานด้านสิ่งพิมพ์ เช่น นักหนังสือพิมพ์ นักข่าว คอลัมนิสต์ ฯลฯ ทำงานด้านโทรทัศน์ เช่น นักจัดรายการ ผู้เขียนบท ผู้กำกับรายการ ฯลฯ และทำงานด้านภาพยนตร์และภาพนิ่ง เช่น ผู้กำกับการแสดง ผู้เขียนบท ช่างภาพ ฯลฯ มากกว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .01$) ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เป็นมหาวิทยาลัยเอกชน มีวัตถุประสงค์ในการผลิตบัณฑิตเพื่อออกมารับใช้สังคม เน้นด้านธุรกิจ ประกอบอาชีพอิสระ ผนวกกับงานทางอาชีพนิเทศศาสตร์ นั้น มีงานรองรับกว้างขวาง นักศึกษาสามารถหางานได้ง่าย และเอกชนเองก็มีการขยายงานด้านนี้เพิ่มมากขึ้น ดังที่ คุรุณีทิรัฐรักษ์ (2531 : 6) กล่าวว่า งานทางด้านวิชาชีพนิเทศศาสตร์นั้นกว้าง อิสระ นิสิตนักศึกษาสามารถใช้ความรู้เฉพาะด้านของตน ทำงานตอบสนองความต้องการของคนได้ด้วยการออกมารับใช้มวลชนอย่างเต็มที่ งานทางด้านโทรทัศน์ เป็นอีกงานหนึ่งที่นิสิตนักศึกษาสนใจที่จะทำ เพราะนอกจากจะเป็นการทำงานที่สามารถแสดงผลงานของตนออกสู่สาธารณชนแล้ว ยังเปิดโอกาสให้คนทั่วไปรู้จักตนเอง เพิ่มชื่อเสียงขึ้นอีกด้วย ส่วนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นั้น มิได้มุ่งผลิตบัณฑิตเพื่อออกไปรับใช้สังคมตามความต้องการของตลาดแรงงาน เป็นอย่างเดียว ยังคำนึงถึงงานในภาครัฐอีกด้วย จึงมีผลอาจทำให้นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เห็นด้วยในการทำงานกับภาคธุรกิจน้อยกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาที่สมัครต่างกัน ผลจากการวิจัย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพจะเห็นด้วยกับการทำงานด้านวิทยุกระจายเสียง เช่น นักจัดรายการ ผู้เขียนบท ผู้กำกับรายการ ฯลฯ และทำงานด้านภาพยนตร์และภาพนิ่ง เช่น ผู้กำกับการแสดง ผู้เขียนบท ช่างภาพ ฯลฯ มากกว่านิสิตนักศึกษามีวุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายและสอบเทียบความรู้ อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .01$)

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะในการเลือกเข้าศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ เศรษฐศาสตร์นั้น นิสิต นักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพส่วนใหญ่เลือกเข้าศึกษา เพราะเห็นว่าลักษณะของ การเรียนและเนื้อหาให้ความรู้ในหลาย ๆ ด้าน ($\bar{X} = 4.29$) นิสิตนักศึกษากลุ่มนี้สำเร็จการ ศึกษาทางสายอาชีพย่อมมีความถนัดในงานที่ใช้ทักษะ จึงเห็นว่างานที่ตนสามารถนำความรู้ความ สามารถที่ได้รับจากการเรียนไปใช้นั้น การประกอบอาชีพด้วยการทำงานด้านวิทยุกระจายเสียง หรือทำงานด้านภาพยนตร์และภาพนิ่งจะเป็นการเปิดโอกาสสนองความต้องการของตนเอง ทั้งยัง เป็นการแสดงออกในทางสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองได้อีกประการหนึ่งด้วย ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะ ของผู้ที่เรียนในสาขาวิชาชีพนี้ ผู้เรียนจะต้องมีความถนัดและมีความสนใจ เป็นปัจจัยสำคัญด้วย และจากการที่นิสิตนักศึกษามีวุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปรารถนาจะเป็นนักวิทยุ หรือ นักภาพยนตร์นั้น แสดงว่า ปัจจุบันอาชีพนี้กำลังอยู่ในความสนใจของนิสิตนักศึกษาเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นอาชีพอิสระ (บรรกต จันทโรไทย และรัชฎาภรณ์ คำเครื่อง 2530 : 8) ไม่จำเป็นต้องขึ้นกับองค์กรใดโดยเฉพาะ อาจทำงานอิสระ เป็นเจ้าของกิจการต่าง ๆ เอง ธุรกิจ ต่าง ๆ ในขณะที่นิสิตนักศึกษามีวุฒิศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย และวุฒิการศึกษาสอบเทียบ ความรู้ อาจมีความต้องการในการศึกษาต่อหรืออยากทำงานนี้ เศรษฐศาสตร์ในด้านอื่น

สำหรับความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน ผลจากการ วิจัย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 1.50-1.99 เห็นด้วยเกี่ยวกับการทำงานด้าน สิ่งพิมพ์ เช่น นักหนังสือพิมพ์ นักข่าว คอลัมนิสต์ ฯลฯ มากกว่านิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.50-2.99 อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .01$) ซึ่งสาเหตุที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นนิสิตนักศึกษาที่มี คะแนนเฉลี่ยสะสม 1.50-1.99 เป็นนิสิตนักศึกษาที่ไม่ถนัดในการเรียนภาคทฤษฎีแต่อาจมีความ ถนัดในการใช้ทักษะ และชอบงานที่ใช้ทักษะโดยเฉพาะ งานด้านสื่อสิ่งพิมพ์เป็นงานหนึ่งที่เปิด โอกาสให้พวกนิสิตนักศึกษาที่เรียนอ่อนแสดงออกได้อย่างเต็มที่โดยการนำเอาทฤษฎีมาประยุกต์ ใช้ในงานบ้างตามสมควร อีกทั้งงานในด้านนี้เป็นงานที่ทำทลายความสามารถและเปิดโอกาส แสดงผลงานให้มวลชนเห็นได้ ส่วนนิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.50-2.99 นั้นอาจจะ ชอบหรือเน้นไปทางด้านการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการมากกว่างานทางด้านการใช้ทักษะก็เป็นได้

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ พบประเด็นสำคัญซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานอันจะเป็นแนวทางในการ พัฒนาสภาพการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จในการศึกษาตามความ มุ่งหวัง ซึ่งจะเป็นส่วนที่จะช่วยให้การจัดการศึกษาในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้คือ

1. หลักสูตรและการเรียนการสอน ผลจากการวิจัยพบว่า เหตุผลหนึ่งที่นิสิตนักศึกษาเลือกเข้าศึกษาในสาขาวิชานิติศาสตร์ เป็นจำนวนมาก คือ เลือกเข้าศึกษาเพราะชอบวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนและตั้งใจจะประกอบอาชีพในสาขาวิชาชีพนี้ เพื่อสนองตอบความต้องการของนิสิตนักศึกษาในด้านการเรียนการสอน และด้านการประกอบอาชีพ ซึ่งกำลังมีบทบาทมากขึ้นในสังคมปัจจุบัน สถาบันการศึกษาควรมีการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนดังนี้

1.1 เปิดรายวิชาให้นิสิตนักศึกษาได้มีโอกาสเลือกวิชาเรียนได้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น และควรบรรจุรายวิชาใหม่ ๆ เข้าไว้ในหลักสูตร จากผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษามีโอกาสเลือกวิชาเรียนได้ในระดับปานกลาง ซึ่งถ้าจะให้ผลการเรียนการสอนประสบความสำเร็จมากที่สุด สถาบันการศึกษาควรให้อิสระมากขึ้นในการเลือกวิชาเรียน รายวิชาใดที่ปรากฏในหลักสูตรแต่ไม่ได้ให้นิสิตนักศึกษาลงทะเบียนเรียน เนื่องจากขาดบุคลากรที่เชี่ยวชาญในวิชานั้น ๆ เพื่อประโยชน์ทางวิชาการและเพื่อประโยชน์ในการนำความรู้ไปประกอบอาชีพของนิสิตนักศึกษา สถาบันควรจัดหาอาจารย์พิเศษจากหน่วยงานภายนอกทำหน้าที่สอนแทน นอกจากนี้เพื่อเป็นการตอบสนองความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทางการสื่อสารในปัจจุบัน สถาบันการศึกษาควรเปิดรายวิชาใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะวิชาทางด้านการนำเอาเทคโนโลยีทางการสื่อสารเข้ามาประยุกต์ในงานวิชาชีพนิติศาสตร์ ตลอดจนรวมถึง เน้นความสำคัญของการนำเอาความรู้ทางคอมพิวเตอร์มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนในรายวิชาต่างให้เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งควรมีการประชาสัมพันธ์ให้นิสิตนักศึกษาเห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นของรายวิชาต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย

1.2 ปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของนิสิตนักศึกษา ซึ่งนิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่า การเรียนการสอนสาขาวิชานิติศาสตร์ควรเน้นด้านปฏิบัติมากที่สุด เพื่อสนองความต้องการของนิสิตนักศึกษาโดยตรงและเพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตร คือ นอกจากจะมีการเรียนการสอนทางภาคทฤษฎีแล้ว การฝึกภาคปฏิบัติก็ยัง เป็นหัวใจสำคัญของการเรียนการสอนอีกด้วย สิ่งที่สถาบันจะให้การสนับสนุนแก่นิสิตนักศึกษา เพื่อจะช่วยให้นิสิตนักศึกษามีการเรียนรู้ในหลักทฤษฎี มีความชำนาญและมีทักษะเพียงพอเวลาออกไปประกอบอาชีพมากขึ้น นั่นคือ ควรเปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาได้มีการฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม นอกบทเรียนมากยิ่งขึ้น

1.3 สถาบันการศึกษาควรกำหนดเกณฑ์ในการฝึกงานอาชีพให้ชัดเจน เพื่อให้ นิสิตนักศึกษา เห็นความสำคัญของการฝึกงานอาชีพมากขึ้น การเรียนการสอนที่เน้นทางด้าน การฝึกภาคปฏิบัติ ดัง เช่น การเรียนการสอนในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สถาบันการศึกษาควร ส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาได้ฝึกงานอาชีพอย่างจริงจัง การประเมินผลการเรียนและหน่วยกิตใน การฝึกงานอาชีพควรมีความสอดคล้องและเป็นมาตรฐานเดียวกันในแต่ละสถาบัน อีกทั้งควรเปิด โอกาสให้หน่วยงาน เอกชน เข้ามามีส่วนร่วมอย่างจริงจังในด้านอำนวยความสะดวก โดยอนุญาต ให้นิสิตนักศึกษาได้ฝึกประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ตรงตามที่สถาบันการศึกษาต้องการ นอกจากนี้ ควรที่จะจัดหาแหล่งฝึกงานอาชีพที่นิสิตนักศึกษาสามารถมีโอกาส เข้าทำงานได้ทันที หลังจากฝึกงาน อาชีพเสร็จสิ้นลง และในการฝึกงานอาชีพนี้ ควรมีการประเมินผลและประสานงานกันอย่าง ใกล้ชิดระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาฝึกงานอาชีพและหน่วยงานที่รับนิสิตนักศึกษา เข้าฝึกงานอาชีพ ฝึกประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ในหน่วยงานนั้น ๆ และในการฝึกงานอาชีพนี้ ควรมีการประเมินผล และประสานงานกันอย่างใกล้ชิดระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาฝึกงานอาชีพและหน่วยงานที่รับนิสิต นักศึกษา เข้าฝึกงานอาชีพ

2. อาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ อาจารย์ผู้สอน เป็นบุคคลหนึ่งที่จะช่วย ให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร การสอนที่ดีจะช่วยให้นิสิตนักศึกษา เกิด ความสนใจและเข้าใจในวิชาต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น

2.1 สถาบันการศึกษาควรคัดเลือกบุคคลที่มีความศรัทธาในอาชีพให้รับการ บรรจุ เข้าทำงาน ทั้งนี้ เนื่องจากงานอาชีพวิทยาศาสตร์ เป็นงานที่กว้าง หากผู้เรียนประกอบ อาชีพในวงการธุรกิจ เอกชนจะมีโอกาสสร้างผลงานและชื่อเสียง ตลอดจนถึงการมีรายได้ ที่ค่อนข้างดีกว่าทำงานในภาครัฐ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีส่วนทำให้อาจารย์ผู้สอนต้องรับงานพิเศษ นอกเหนือจากงานการเรียนการสอนตามปกติ เวลาที่ใช้ในการทำงานจึงเพิ่มขึ้นด้วย เมื่องาน มีเพิ่มขึ้นอาจทำให้มองการเรียนการสอน เป็นสิ่งปกติ และทุ่มเทให้กับงานส่วนนี้น้อย ความสัมพันธ์ ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับผู้เรียนที่อาจลดลง หากคัดเลือกบุคคลที่มีความศรัทธาในงานสอนจะส่งผล ต่อการเรียนการสอนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในด้านการเตรียมการสอน ซึ่งนิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ให้ ความเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนทำกิจกรรมในส่วนนี้ค่อนข้างน้อยกว่ากิจกรรมในด้านอื่น ๆ

2.2 อาจารย์ผู้สอนควรได้รับการสนับสนุนให้ไปศึกษาคือ อบรมหรือดูงานทั้งใน ประเทศและต่างประเทศ เพื่อจะได้นำความรู้และประสบการณ์มาพัฒนาการเรียนการสอน

2.3 สถาบันการศึกษาควรแต่งตั้งอาจารย์ประจำเป็นผู้ประสานงานรายวิชาการณที่สถาบันการศึกษาที่มีความจำเป็นต้อง เชิญบุคคลภายนอกมาทำหน้าที่เป็นอาจารย์พิเศษ โดยการจัดหาอาจารย์ประจำ เป็นอาจารย์ผู้ช่วยในรายวิชานั้นๆ ทั้งนี้เพื่อจะได้ช่วยให้คำแนะนำ ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติแก่นิสิตนักศึกษาและสามารถ เข้าสอนแทนอาจารย์พิเศษท่านนั้นได้ในกรณีที่อาจารย์พิเศษไม่สามารถมาทำการสอนได้และอาจารย์ผู้ประสานรายวิชานั้น ควรปฏิบัติหน้าที่เสมือนอาจารย์สอนวิชานั้นด้วย

2.4 สถาบันการศึกษาควรมีโครงการที่จะส่งเสริมและสนับสนุนอย่างจริงจัง ให้นิสิตนักศึกษาสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ที่มีศักยภาพสูง ได้รับการบรรจุ เป็นอาจารย์ในสถาบันการศึกษานั้น ๆ รวมทั้งสร้างแรงจูงใจในเรื่องของโอกาสความก้าวหน้าในวิชาชีพในระดับสูงต่อไป

3. อุปกรณ์การเรียนการสอนและเครื่องมือในการฝึกภาคปฏิบัติ ผลจากการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษามีความเห็นตรงกันว่า การเรียนการสอนสาขาวิชา นิเทศศาสตร์นั้นควร เน้นด้านปฏิบัติมากที่สุด ประกอบกับอุปกรณ์การเรียนการสอนและ เครื่องมือในการฝึกภาคปฏิบัติที่มีอยู่นั้นมีจำนวน เพียงพอกับความต้องการของนิสิตนักศึกษาในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.30$ และ $\bar{X} = 2.44$) แต่เนื่องจากการ เรียนในสาขาวิชาชีพนี้ เป็นการฝึกทางด้านทักษะโดยเฉพาะ ดังนั้น สถาบันการศึกษาควร เตรียมความพร้อมในด้านของอุปกรณ์การเรียนการสอน หนังสือและตำราต่าง ๆ ควรมีความทันกับ ความเปลี่ยนแปลงในตลาดแรงงานวิชาชีพในปัจจุบันและสนองความต้องการของนิสิตนักศึกษา การจัดสรรงบประมาณ เพื่อใช้สำหรับงานส่วนนี้โดยเฉพาะจะช่วยแก้ปัญหาได้มากขึ้น

4. การจัดบริการด้านต่าง ๆ ให้กับนิสิตนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนสาขาวิชา นิเทศศาสตร์

4.1 สถาบันควร เชิญบุคคลที่ประสบผลสำเร็จในงานอาชีพ นิเทศศาสตร์มาบรรยายให้นิสิตนักศึกษาฟัง เป็นประจำ การ เชิญนั้นอาจสอดแทรกในรูปของการบรรยายพิเศษ ในชั้นเรียนของรายวิชาใดวิชาหนึ่ง และควร เปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาที่ไม่ได้ลงทะเบียนเรียน ได้มีโอกาส เข้าฟังการบรรยาย เพื่อรับทราบข้อมูลความก้าวหน้าทางวิชาการและความต้องการของตลาดวิชาชีพ ซึ่ง เป็นการ เตรียมความพร้อมของนิสิตนักศึกษาในการออกไปประกอบอาชีพอื่นด้วย นอกจากการบรรยายที่เสริมในชั้นเรียนแล้ว สถาบันการศึกษาอาจจัด เพิ่มขึ้นในลักษณะของ

กิจกรรมอย่างอื่น เช่น เชิญบุคคลภายนอกมาบรรยายและจัดขึ้น เป็นประจำอย่างน้อย เดือนละ
หนึ่งครั้ง โดยการเชิญหมุนเวียนอาชีพของบุคคลแต่ละสาขาวิชาชีพ เป็นต้น

4.2 ส่งเสริมความมั่นใจให้กับนิสิตนักศึกษาในการออกไปประกอบอาชีพที่
เป็นการสนับสนุนและช่วยเหลือนิสิตนักศึกษาให้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน และมีความ
ก้าวหน้ามีตำแหน่งที่ดีขึ้น สถาบันการศึกษาควรจัดให้มีการแนะนำเทคนิควิธีการปรับปรุงบุคลิกภาพ
ในขณะทำงาน การเพิ่มประสิทธิภาพและการเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง อาจทำได้โดยการเชิญ
ศิษย์เก่าที่ประสบความสำเร็จในการทำงานสายวิชาชีพมาพบปะพูดคุยกับนิสิตนักศึกษา ซึ่งสมาคม
นิสิตเก่าควรจะมีบทบาทสำคัญร่วมกับสถาบันการศึกษา สมาคมนิสิตเก่าควรจะมีการร่วมมือกับ
อาจารย์ นิสิตนักศึกษา ในการที่จะปรับปรุงคุณภาพของบัณฑิตให้สอดคล้องกับความต้องการของ
หน่วยราชการและเอกชน นอกจากนี้ควรสอดแทรกแนวคิดในการปรับปรุงตนเองในหลาย ๆ วิชา
เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาตื่นตัวมีความกระตือรือร้นที่จะปรับปรุงตนเองให้สอดคล้องกับความ เคลื่อน
ไหวของสังคม

4.3 สถาบันการศึกษาควรจัดให้มีแหล่งบริการข้อมูล เกี่ยวกับงานอาชีพและตลาด
แรงงานในอาชีพนี้ เทศศาสตร์ เพื่อให้บัณฑิตนักศึกษาได้มีโอกาสค้นคว้าหาข้อมูล ตลอดจนข้อเท็จจริง
ต่าง ๆ ในการออกไปประกอบอาชีพ อีกทั้งยังได้รับทราบความ เคลื่อนไหวของวงการอาชีพที่
กำลังศึกษาอยู่ เพื่อเป็นการ เตรียมตัวและ เตรียมความพร้อมในการที่จะออกไปประกอบอาชีพได้
อย่างดีอีกด้วย

4.4 จัดประชาสัมพันธ์ให้หน่วยงานต่าง ๆ ทราบถึงประสิทธิภาพและความสามารถ
ของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษา ตลอดจนรวมถึงจัดนิทรรศการแสดงผลงานความ
ก้าวหน้าทางวิชาการด้านต่าง ๆ ให้บุคคลและหน่วยงานภายนอกทราบอยู่ เสมอและพยายามสร้าง
ภาพพจน์ในด้านต่าง ๆ ให้ดีด้วย เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ให้บุคคลภายนอกรู้จักมากขึ้นอันจะ เป็น
การ เปิดโอกาสให้หน่วยงานต่าง ๆ รับบัณฑิตในสาขาวิชาชีพนี้เพิ่มมากขึ้น เป็นการขยายงานให้กับ
นิสิตนักศึกษาอีกทางหนึ่งด้วย

5. การกำหนดนโยบายการบริหารการ เรียนการสอนของสถาบัน ผลจากการวิจัย
พบว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับการจัดการสอนในสถาบันของตนในแต่ละรายข้อ
น้อยกว่านิสิตมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และนิสิตมหาวิทยาลัยกรุงเทพอย่างมีนัยสำคัญ
เช่น เนื้อหารายวิชาที่กำหนดในหลักสูตร เปิดโอกาสให้ เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง อาจารย์

ผู้สอนส่วนใหญ่ เตรียมการสอนดีและสอน เนื้อหาครบตามที่กำหนด มีความสามารถในการถ่ายทอด ความรู้และอุปกรณ์การเรียนการสอนมีจำนวนเพียงพอกับผู้เรียน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้คือ

5.1 การสร้างภาพพจน์ที่ดีในด้านการ เรียนการสอน ผลิตที่ เข้าศึกษาใน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นนิสิตที่ผ่านการสอบคัดเลือก เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ซึ่งล้วนแต่ เป็นบุคคลที่มีความสามารถทางการ เรียนสูง สถาบันการศึกษาควร เตรียมความพร้อม และอำนวยความสะดวกในการให้บริหารในด้านต่าง ๆ ให้แก่นิสิตคือ ควรมีอุปกรณ์การเรียน การสอนที่ดีและทันสมัย มีการให้ข้อมูลข่าวสารทางการ เรียนการสอนที่รวดเร็วในหลายรูปแบบ ตลอดจนถึงด้านหนังสือและตำรา เอกสารประกอบการ เรียนที่มีคุณภาพและทันสมัย เพิ่มมากยิ่งขึ้น อีกด้วย

5.2 ส่ง เสริมและกระตุ้นให้คณาจารย์ใช้ความรู้ความสามารถในการสอน อย่างเต็มที่มากขึ้น เพราะคณาจารย์จะ เป็นบุคคลที่จะช่วยให้การ เรียนการสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์ ของหลักสูตร คณาจารย์ท่านใดที่อุทิศตน เองและสละ เวลาให้กับ การ เรียนการสอนอย่างเต็มที่ควร ได้รับผลตอบแทน เป็นรางวัลด้วย

5.3 ส่ง เสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างอาจารย์และนิสิต สถาบันการจัดการ ศึกษาร่วมกันระหว่างอาจารย์และนิสิต เพื่อให้อาจารย์และนิสิตได้มี เวลาพบปะปรึกษางาน วิชาการและงานส่วนตัวในขณะที่มีปัญหา

5.4 ควรมอบหมายงานในความรับผิดชอบให้อาจารย์แต่ละท่านในปริมาณงาน ที่เหมาะสม เพื่อจะได้ให้อาจารย์มี เวลาในการทำงานอย่างเต็มที่

5.5 เปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษามีโอกาส เลือก เรียนรายวิชาที่ตนเองถนัด และสนใจเพิ่มมากขึ้น โดยภาควิชาต่าง ๆ ของคณะนิเทศศาสตร์อาจ เปิดกลุ่มวิชา เพิ่มขึ้นจาก ที่เคย เปิดสอน เดิมและรายวิชาใดที่มีในหลักสูตรแต่ยังไม่ได้ เปิดสอนและนิสิตมีความประสงค์จะ ขอให้ภาควิชา เปิดสอนนั้นถ้า เป็นรายวิชาที่มีประโยชน์ต่องานอาชีพนิเทศศาสตร์ โดยเฉพาะ ภาควิชาควรจัดหาอาจารย์ภายในคณะหรืออาจารย์พิเศษภายนอกมาทำการสอน เพื่อ เป็นการ สนองความต้องการของนิสิต และ เพื่อเป็นการ เพิ่มประสิทธิภาพของการ เรียนมากยิ่งขึ้น

6. ด้านตำราและเอกสารประกอบการเรียน จากผลการวิจัยพบว่านิสิตนักศึกษาทั้งสามสถาบันการศึกษา เห็นด้วยในระดับปานกลาง เกี่ยวกับห้องสมุดมีหนังสือและตำราเรียนเพียงพอในการค้นคว้า และหนังสือที่มีในห้องสมุดส่วนใหญ่มีเนื้อหาสอดคล้องและตรงกับวิชาเรียนในระดับปานกลาง เช่นเดียวกัน ซึ่งในการที่จะให้นิสิตนักศึกษาได้เรียนรู้เข้าใจและประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น สถาบันการศึกษาควรเพิ่มหนังสือและตำรา เอกสารประกอบการเรียนไว้ในห้องสมุดให้นิสิตนักศึกษาได้ค้นคว้ามากยิ่งขึ้นและควรมีนโยบายสนับสนุนให้ คณาจารย์แต่งตำราเรียนในวิชาชีพนี้ด้วยการผนวกเอาสถานการณ์ที่ปรากฏขึ้นจริงในสังคมของไทย เข้าไว้ในตำราเพื่อจะช่วยให้นิสิตนักศึกษา เข้าใจในวิชาที่เรียนและเรียนรู้เรื่องอาชีพ เพิ่มขึ้นอีกด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้คือ

1. ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของนิสิตนักศึกษาที่เรียนหลักสูตรสาขาวิชานิเทศศาสตร์ เพื่อดูประสิทธิผลของการจัดการเรียนการสอนสาขาวิชานิเทศศาสตร์
2. ศึกษาแนวโน้มของหลักสูตรและการเรียนการสอนให้สาขาวิชานิเทศศาสตร์ เพื่อกำหนดนโยบายในการพัฒนาการเรียนการสอนและเพิ่มประสิทธิภาพของการผลิตบัณฑิตสาขาวิชานิเทศศาสตร์
3. ศึกษาแนวโน้มของการเลือกสาขาวิชาของนิสิตนักศึกษา เพื่อหาแนวทางการวางแผนการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของนิสิตนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์
4. ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตนิเทศศาสตร์ในยุคเทคโนโลยีก้าวหน้า เพื่อสนองความต้องการของตลาดแรงงาน
5. ศึกษาลักษณะของงานและโอกาสก้าวหน้าในการประกอบอาชีพของบัณฑิตสาขาวิชานิเทศศาสตร์